

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 2, 2000

**Нелегкі дороги
волинського
місіонера.**

стор. 14-20

Представляємо область **Закарпаття**

**Дім
молитви
церкви села
Великі Ком'яти.**

**Ось такий ошатний дім молитви
побудував своїми руками Іван Симочко.**

**Будується дім молитви
у мальовничому селі Верхня Визниця.**

* * *

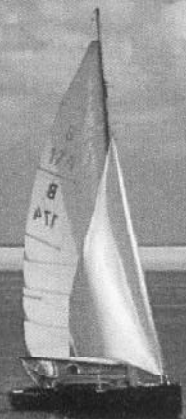
**Душа — як політ у птахи,
А птасі потрібне небо.
Та вловлюють бідолаху
Щоденні земні потреби.**

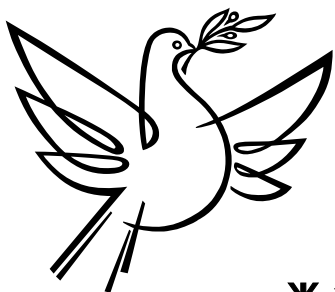
**Втікай із сильця, рятуйся
В неволі ослабнуть крила,
Із Богом щодня спілкуйся —
Без Нього ти є безсила.**

**Манять і милують око
Бездонні блакитні далі —
Твоє усе — там, високо,
А тут — тягарі й печалі.**

**Цінуй відведеним часом,
Випрошуй у Бога сили:
Душа — як політ у птахи —
Хто знає, коли у вирій?..**

Ольга ЛАЗАРУК

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 2,2000 (28)

квітень-червень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефон: (03322) 544-06
Факс: (03322) 551-82
E-mail: Fedir@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанк»
м.Луцьк, код 23253886

Свідцтво про
реєстрацію КВ № 3574 від
30.11.98

Над номером працювали:
Василь МАРТИНЮК
Юрій ТРОЦЬ
Віктор МОКІЙЧУК
Анна ЯРУТА
Лариса ОНИЩУК
Ольга МОРОЗОВСЬКА
Володимир ЮХИМЧУК

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

М. Паночко. Хто твій авторитет?	4
Закарпаття. Інтерв'ю з І.А. Хриптою	8
І. Хрипта. Як Іван Симочко і сестри дім молитви побудували ...	9
М. Гакавий. «Віруй у Господа...»	10
В. Бабій. Бог бачить кінцевий результат	12
І.Хрипта. «Покличте мені гусяра»	13

Волинський апостол.
Життя, служіння та мученицька смерть
Лукаша Столярчука 14

В. Мартинюк. Християнин та культура	21
Свідчення. «Хотілося всім кричати, що Бог живий»	24
Інтерв'ю з В.М. Мурзою	25

Долиною тіні смертної.....28
Уривок зі спогадів сина Івана Воронаєва

М. Синюк. Втікачі	32
«Про Бога, для Бога і на славу Божу». Конференція поетів	34
Сторінки поезії. Ольга Лазарук	35
М. Борбинський. Немає більшої любові	37
Некролог. Р.І. Білас	41
Ювілей у церкві села Горішні Шерівці.....	42
О. Морозовська. Старт зроблено. Фініш — у небесах	43
Події, хроніка, новини	45
Г.Андросов. Відкриття дому молитви у Миргороді	47
«Заява про наміри співпраці...»	48

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

В житті бувають моменти, коли якась подія, почутий чи прочитаний факт, вислів, чиясь проповідь змушують переосмислити свої цінності, по-новому глянути на ту чи іншу істину, або й на все життя. Для мене такою стала невелика книжечка Джина Едуардса «В'язень із третьої камери».

Мабуть, немає такого християнина, який би не задавав собі (і Богові) запитання: «Чому зі мною трапилося ось це лихо?», «Чому в мене невиліковно хвора дитина?», «Чому я залишився сиротою?», «Чому в мене згоріла хата?» І часто навіть найщиріші, найвідданіші Богові християни не отримують відповіді на свої «Чому?...» І тоді постає ще одне «чому» вже з філософським відтінком: «Господи, чому Ти не завжди пояснюєш, чого так трапилося?»

Таке ж запитання турбувало і «найбільшого пророка між народженими від жінок». Той, кому випала найвідповідальніша місія: приготувати дорогу Сину Божому, знаходиться зараз у в'язниці. Той, хто до остатку віддав себе служінню Господу, чекає з хвилини на хвилину своєї смерті. І мимоволі перед Іваном постає запитання: «Чому я тут? Чи я щось не так зробив?» В його серце вкрадається сумнів. І, як результат тих сумнівів, він запитує через своїх учнів Того, Хто мав би визволити його: «Чи Ти Той?..» Ми знаємо, що відповів Іванові Христос. Але, мені здається, ця відповідь не відповіла на найболючіше Іванове «чому». Коли я раніше роздумував над цією історією, мене теж не до кінця задовільняла Ісусова відповідь. Можливо, тому, що я (як, до речі, і багато проповідників, яких доводилося чути) не звернув уваги на головну думку Учителевих слів: «Блаженний, хто через Мене спокуси не матиме».

На жаль, люди часто змушують Бога слугувати їм. У своїй уяві вони змальовують Бога відповідно до своїх поглядів та вподобань. І потім гірко розчаровуються, коли цей Бог не виправдовує їхніх сподівань. Ми для себе чітко з'ясували, що Бог повинен (саме повинен!) відповідати не наші благання. І навіть багато віршів Слова Божого стосовно цього можемо процитувати.

Так, Господь дуже часто дає відповіді на наші молитви і наші «Чому?..», слава Йому за це. І ми маємо право прохати в Нього. Але ми забуваємо одну із найбільших біблійних істин. Вона полягає в тому, що Бог не зобов'язаний відповідати саме так, як ми цього хочемо. І Він має право мовчати, не пояснюючи чому. Бо Він є Бог.

«Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Іс. 55:9). Ми знаємо причину страждань Йова, знав і Павло, чому в його тілі залишається «колючка», а от Іван Хреститель помер без відповіді. Так само, як залишаються без відповіді і деякі наші «чому». Часто ми не хочемо зрозуміти того, що Бог має право не відповідати, або відповідати так, як Він цього хоче. І ми у своєму баченні Бога відходимо від Нього з розчаруванням, як колись відійшов від пророка Божого Неєман. Господь, бачите, не так відповів, як той собі уявляв.

Тому для нас, християн, питання полягає не в тому, чому Бог не відповідає на наші запитання, не в тому, чому я чи моя сім'я потрапили у важку ситуацію, а в тому, чи ми залишимося вірними Тому Богові, Якого не розуміємо, чи ми підемо за Господом, Який не виправдав наших сподівань. «Блаженний, хто через Мене спокуси не матиме».

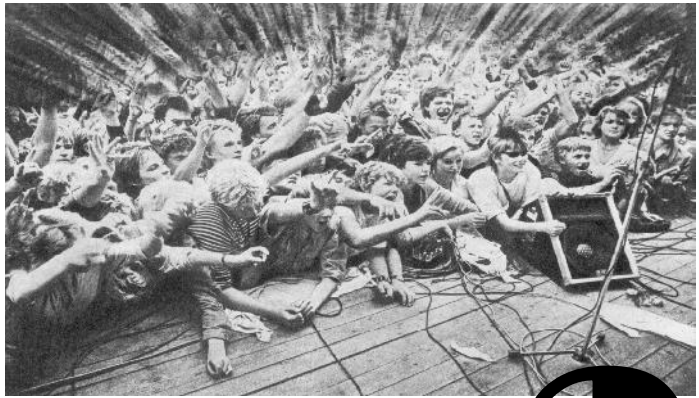
...В кожного з нас бувають хвилини, подібні до тих, що пережив Іван. Ти зустрівся з Богом, Який не виправдав твоїх надій. Але ти повинен пізнати свого Бога вірою, а не розумом. Інакше ти не пізнаєш його ніколи. Покладай надію на Нього, а не на Його відповіді щодо тебе. Чи будеш ти страждати від того, що Бог так мало відкрив тобі, чи радіти, що Він відкрив так багато?..

Але найбільш хвилюючою і підбадьорюючою для мене стала остання сторінка книги Джина Едуардса, де автор приводить уявний діалог Івана та Христа, які зустрілися після смерті.

«Ісус?» — «Так, Іване, це я» — «Мій Господи... В мене перед смертю було стільки запитань!» — «Іване, так само багато мав їх і Я перед смертю. Як тобі, так і мені Небесний Отець не відповідав, коли Я висів на хресті...»

Дорогий читачу. Ніхто не може повністю відчувати той біль, який ти відчуваєш нині. Але пам'ятай головне: перш ніж ця печаль впала на тебе, вона пройшла через всемогутню мудрість Божу...

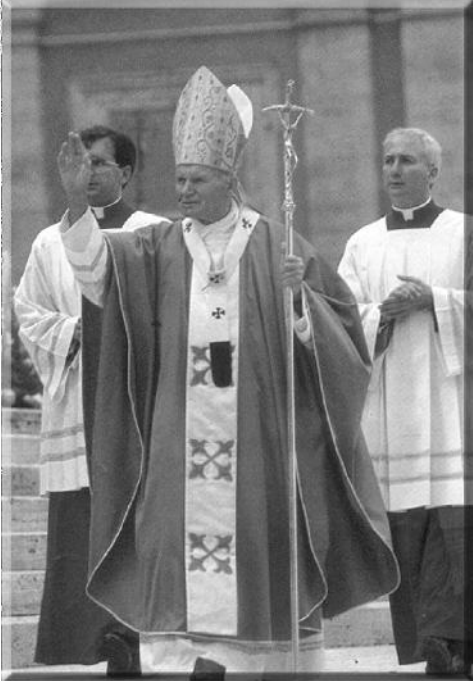
І «блаженний, хто через Мене спокуси не матиме».

ХТО ТВІЙ авторитет?

«Так говорить Господь: Небеса — Мій престол, а земля — то підніжок для ніг Моїх: який же то храм, що для Мене збудуєте ви, і яке ото місце Його відпочинку? Таж усе це створила рука Моя, і так все це сталося, говорить Господь! І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом» (Іс.66:1-2).

У кожної людини в житті обов'язково знайдуться такі особи, речі, цінності чи ідеї, перед якими вона благоговіє, схиляється і поважає, тобто визнає їх за авторитет. Авторитети є видимі і невидимі. І люди на землі цим авторитетам обов'язково підвладні.

До видимих авторитетів належить влада. Ми мусимо визнавати владу — так говорить нам Біблія. Авторитетами можуть бути знаменитості. Не раз ми спостерігаємо, що коли приїжджають якісь популярні

люди, скажімо артисти чи визначні представники інших видів мистецтва або спорту, то стільки збирається фанатів! Стільки людей хочуть їх побачити! Вони для них мало не боги. Є ще багато речей, перед якими людина схиляється. Це може бути інтелект.

Мені доводилося проповідувати Слово Боже в тюрмі. Так ось в тюрмі є ті, кого називають авторитетами. Я цікавився, чому їх так називають. І мені пояснили: не тому, що вони є сильні фізично. То для підлітків авторитетами є ті, хто має сильні м'язи. В тюрмі той авторитет — хто має голову і щось в голові. Він може бути малий на зріст і фізично не міцний, але він має розум — і його слухають. До нього прислухається навіть тюремне начальство. І в тюрмі має бути тільки один авторитет. Якщо приїжджає другий, то один з них мусить поступитися.

Авторитетом може бути красива людина. Перед нею схиляються, поважають, скрізь рекламують її фото. Людина має право вибирати собі різні авторитети на свій смак і до вподоби.

Є невидимі авторитети. До них належить Бог, ангели. Є люди, котрі поважають ангелів більше, ніж Бога. Є різні релігії, ідеї, традиції.

Один брат з Узбекистану розповів нам випадок, коли одна сестра сказала зневажливе слово на Мухамеда. Узбекистан — це мусульманська країна. Там релігія сувора. А Мухамед — їхній авторитет. І ось мусульманські керівники прийшли на зібрання, щоб покарати винну. Брат каже: я молюся, прошу Бога, щоб Він помилував, бо ж мусульмани не помилують. Як вийти зі становища? Ті гості кажуть, що ми хочемо розправитися з нею за своїми законами. Говорять сестрі, щоб просила у них пробащення. Вона почала вибачатися. Ті трошки пом'якшали, але кажуть, що вона не їх образила, а Мухамеда. Добре, що Бог дав мудрість брату пресвітеру. Він і каже: «Знаєте що, Ісус зараз на небі, і Мухамед ваш на небі, то вони там між собою порозуміються». І справу закрили.

Кожен народ має своїх авторитетів, свої ідеали, свої традиції. І зневажати чийсь авторитет не можна. Це небезпечно. Є люди, що так міцно тримаються традицій, що ви їм що хоч кажіть, як хочете проповідуйте, а вони: «Ні, так казала мама моя, тато мій». І ви їх не переконаєте.

Мимоволі виникає запитання: а хто наш авторитет? Бо від відповіді на це запитання залежить наше майбутнє. І навіть сучасне. Багато залежить від того, кого ми вибрали і за ким ми йдемо.

В істинного християнина, безперечно, найвищим ідеалом, найвищим авторитетом є, був і буде Господь. Амінь? Амінь. Чому? Ми читали про це у 66 розділі Книги пророка Ісаї. Зверніть увагу, що це вже

закінчення книги. Пророк Ісаї вважається старозавітнім євангелістом. У нього є багато думок, які перейшли в Євангелію. І ось закінчується ця прекрасна книга — і Господь ніби робить підсумок. Говорить про небо, про землю, про храм і приходить до такого висновку: «На кого спогляну Я? На того, хто тремтить над Моїм словом».

Коли відкриваємо Біблію, то з її перших сторінок бачимо Бога, Який має авторитет Творця. Він створив Всесвіт Своїм Словом. Слово Боже перетворило хаос, який був до цього, у гармонію і порядок. Написано, що земля була негарна і пуста. На таку землю Бог не хотів селити людей. Він створив гарну, прекрасну землю. І наприкінці всього створив і нас. І вся увага на землі сьогодні прикута до людей. Ми не є просто якісь перехожі: прийшли і відійшли. Як те листя, що на дереві зазеленіло і восени впаде. Ні, людина набагато вища. Людина набагато цінніша, людина набагато дорожча! Богу не потрібне Слово. Він є Творець, Він є Владика всього видимого і невидимого. Слово залишене для вас і для мене, і для всіх живих на землі. Слово Творця, Слово Бога, Який створив людину і дав їй заповідь, мало бути авторитетом для Адама і Єви. Це не просто була суха заборона: не чіпай, не їж і т.д. Бог любив людину. Багато сьогодні християн не розуміють характеру і волі Божої. Багато християн сьогодні думають, що Бог щось непосильне від них вимагає! Якись особливі умови для

них встановлює: вони б хотіли те робити, а Бог каже, що не можна, хотіли б те порушити, а Бог не дозволяє. В людській уяві зовсім спотворена уява про Бога. Він залишив Своє Слово для наших праотців як таке, що мало зберегти їх від трагедії, від смерті, зберегти їх від катастрофи. Він не огордив дерева, яке було в раю, колючим дротом. Він залишив Слово: «В день іди твоєї від нього...», — і це Слово мало бути для них авторитетом. Але, на жаль, людина відійшла від цього авторитету — і сталася катастрофа.

Непослух наших родичів — яскравий доказ того, як людина зневажила Божий авторитет і Самого Бога. Не думаймо, що можна любити Бога, не слухаючись Його. «Якщо ви любите Мене, — каже Господь, — то виконуйте Мої заповіді». Є люди, які кажуть, що люблять Бога, а Слово Боже для них не авторитетне. Такої любові Бог не приймає, чи не так?

Авторитет Божого Слова був даний людям, які вже опинилися в тенетах гріха, які вже переступили волю Божу. І ради Своєї великої милості і любові до людей Бог залишає для них обітницю: Насіння жінки прийде і Воно зітре голову змієві. Прийде такий Авторитет, який буде над всіма авторитетами. Авторитетом для перших людей на землі був Ной. Ноеві Господь відкриває, що Він буде карати землю. І Ной повірив. І Ной ділився своїми думками,

**Михайло
ПАНОЧКО,**
голова Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри Євангельської
П'ятидесятників

своїм відкриттям з іншими людьми. Ной був «проповідник правди», він говорив людям про волю Божу. І через Ноя Слово мало вплинути на людей. Але люди це Слово зневажили. Для Ноя воно було закон, авторитет. Вірою Ной збудував ковчег, в якому врятував себе і свою сім'ю. Я вірю, що люди, які покорилися б цьому Слову, теж змогли б спастися. Ми маємо приклад Ніневії. Йде Йона, не такий вже й великий євангеліст. Ходить і тільки декілька слів говорить: «Ще 40 — днів і Ніневія буде зруйнована». Та ми такому проповідникові в церкві не дозволили б навіть проповідувати. Коротеньке речення, але дивиться, що воно зробило: воно досягнуло людських сердець, воно досягнуло серця царя — і всі покорилися слову якогось невідомого чоловіка, як Слову Божому. І там, де люди коряться Слову Божому як найвищому авторитетові, Господь сильний змінити те, що сказав.

Чому Авраам став таким великим чоловіком, чому він був названий другом Божим? Тому, що він послушав Бога. Тому що він покорився Богові.

Дорогі сестри та брати, ці ж самі закони діють і тепер. Нам потрібно сьогодні, коли в нашій країні велика свобода, коли нам відкриті двері, сказати: «Господи, для мене Слово Твоє є найвищим авторитетом. Живи в мені, в моєму серці, і нехай Слово Твоє керує мною, як колись керувало Авраамом». Ми знаємо героїв Старого Заповіту: Давида, Мойсея, Даниїла. Чому вони стали такі великі, чому вони стали

такі знамениті? Не тому, що вони мали якісь особливі таланти, а тому, що вони благоговіли перед Словом Божим.

Ви тільки простежте уважно за життям Мойсея — і побачите щось дивне. Відректися від фараонового престолу? Сьогодні ми шукаємо кращих земель, бо в Україні криза. Що робити? Потрібно виїжджати! І багато виїхало. Ми шукаємо кращих робіт, ми шукаємо всього кращого, але Мойсей зробив навпаки. Все має — і раптом стає пастухом в свого тестя і вівці пасе. Людина з вищою єгипетською освітою, яка була біля керма влади, найвищої на той час влади, все залишає, тому що мама йому прищепила зі Словом Божим віру в Живого Бога. Мойсей вибрав за краще «страждати з народом Божим...». Сьогодні Україна шукає таких людей. Я бачу сьогодні величезну кількість кандидатів на місце Мойсея, я бачу сьогодні величезну кількість місіонерів, сестер та братів. Ви можете сьогодні людям сказати: є вихід зі становища, бо є Голгофа, бо Христос воскрес із мертвих, є надія на спасіння.

Ви можете так сказати. Це навіть вища місія, ніж Мойсеєва.

Сьогодні ми маємо проблеми з деякими лідерами, які гарно проповідували за кафедрами, через яких навіть Бог діяв, але вони почали проповідувати своє. І безліч людей сприймає їхні сурогати за істину. Чому? Бо цей проповідник став для слухачів авторитетом: він великий проповідник і його треба слухати.

Ні! Людський авторитет — це людський авторитет, а авторитет Божого Слова повинен стояти вище, як небо від землі. Ісус говорив людям про фарисеїв, що на сидіння Мойсеєві посідали. «Тож усе, що вони скажуть вам, — робіть і виконуйте; та завчинками їхніми не робіть». Тобто Ісус підкреслив авторитет Слова Божого, а не авторитет книжників. Ми сьогодні маємо можливість знайомитися з різними євангелістами світового масштабу. Сьогодні багато книг, відеофільмів засипають наші церкви. І молодь тягнеться до них. Дорога молодь, будьте уважні! Будьте уважні у тому, що ви читаєте! Будьте уважні, що ви дивитесь. Бо непомітно ви можете стати на криву дорогу. Нехай на початку вашого духовного життя і в дорозі за Господом світильником нозі вашій буде не авторитет людський, а авторитет Божого Слова. Всі ви сьогодні освічені, можете багато читати. Я вас дуже прошу іменем Ісуса — зверніть увагу на вивчення Біблії, зверніть увагу на вивчення Євангелії. Щоб ви були наповнені нею. Апостол Павло каже до Тимофія: «А ти проповідуй Слово!» Чуєте? А ти проповідуй Слово, бо настануть дні, коли будуть шукати собі інших вчителів.

Тепер таких вчителів з'явилося чимало. Вони мають вплив на народ Божий, вони ведуть народ Божий, і люди йдуть за ними. І в деяких церквах вже починають їм хвалу співати. Ми вже дожилися до того, і це недавно було в Києві, на стадіоні, коли на честь пастора співали пісні. Я не думаю, що він цього хотів, але люди настільки закохані в свого пастора, що починають піднімати його на висоту, вищу від Божої. Ми повинні поважати наших служителів. Біблія говорить: «Слухайтеся ваших наставників, коріться їм», але когось звеличувати, когось прославляти, Біблія не вчить.

«На кого спогляну Я?» — говорить Господь. Може, на проповідника, на євангеліста

всесвітньо відомого, пастора, на якогось обдарованого чоловіка? Ні, «на того, хто тремтить перед Моїм Словом». Коли в нашому серці, в центрі нашого серця, на троні сердечному буде Закон Господній — Слово Боже збереже нас від гріха. Слово Боже збереже нас від помилок, від сіток лукавого. Слово Боже утішить нас в час печалі. Як ним тішився Павло! Він казав: «Я не соромлюсь Євангелії, бо вона сила Божя на спасіння кожному, хто вірує». Хто дав нам право і хто зробив нас віруючими людьми? Хто народив нас згори? Слово Боже! Ми почули Слово Боже, воно торкнулося нашого серця, і тому дуже важливо, щоб ми його зберегли. Життя Ісуса Христа — наш

абсолютний ідеал. Як Він смирявся перед Словом Божим! Для кожного християнина це ідеал, авторитет. Як Він довіряв Слову! Сатана пропонував різні варіанти, а Ісус йому каже: «Написано!»

Слово усе збувається до єдиної йоти. Ось чому перекладачі Біблії, особливо євреї, які переписували Слово Боже, якщо допускали помилку, спалювали весь рукопис. Вони розуміли, що це є авторитет — Слово Боже, воно святе, непомильне і вічне. Ісус згідно Божого Слова народився, жив, учив, страждав і помер. Згідно Слова Він воскрес, вознісся і знову прийде. Зробімо Слово авторитетом нашого життя — і будемо благословенні. ■

Пошта «Благовісника»

Мир Вам, дорогі брати і сестри!

Перш за все видачте, що, отримуючи журнал, не надсилає пожертвувачів. Причин багато, а основна — невелика пенсія, якої не вистачає ні на ліки, ні на хліб, і до того ж затримка з виплатою. Я розумію, що на журнал потрібна була б збирати хоча б по 1 гривні, бо для мене це хліб духовний. Справа в тому, що я не так давно прийняла водне хрещення, а церкви в нашому селі немає, і я та ще одна сестричка (їй 73 роки) ходимо в сусіднє село тоді, як є змога передбратися через річку. Це коли вона вкрийється льодом (а він не завжди тримається цілу зиму), або ждемо, коли вода прогріється, щоб перейти вбріг. Таму в церкві буваємо рідко, і Ваш журнал — як ковток свіжої води у велику спрагу. В ньому і проповіді, і свідчення, і оповідання про життя та подвиги братів та сестер — все те, що дуже допомагає. Таму дуже прошу, висилайте мені цей журнал, я просто не мажу без нього...

Нехай Господь Вас подблагословить.

Сестра Майна,

с. Показове, Кіровоградська обл.

В Інтернеті з'явилися шахраї, які стверджують, що за допомогою їх нового сайту під назвою «Колесо молитов» у користувачів Інтернету з'явилася можливість достукатися до Творця по електронних каналах.

Згідно задумів авторів проекту, електронні листи з молитвами, послані на сайт, будуть передаватися далі по всьому світі по гігантській комп'ютерній петлі. Творці «Колеса молитов» впевнені, що такий метод підвищить ймовірність одержання цих листів Небесним адресатом. Засновник цієї компанії Ричард Кавітч зізнався, що спочатку хотів організувати порносайт, та потім, вирішивши, що цього «добра» в Інтернеті і так вистачає, створив електронну молільню. Рекламу на сайті проголошує, що приблизно за 20 доларів будь-який християнин отримає можливість відправляти свої молитви і прохання до Творця електронною поштою. Цей факт ще раз доводить те, що люди, маючи на меті заробити грошей, не зупиняються ні перед чим. А заява про те, що вони за допомогою Інтернету мають доступ до Бога, звучить, щонайменше, нерозумно. Однак, цей трюк може стати ще однією пасткою для простих людей. І хоча люди до кінця ХХ століття створили велику кількість засобів зв'язку, біблійний принцип молитви і надалі залишається найпростішим, але, тим не менше, недосяжним з точки зору науки, тому що кожна людина може безпосередньо з'єднатися з Богом в будь-яку хвилину і з будь-якої точки землі без жодних систем зв'язку.

Закарпаття

Статистичні дані обласного об'єднання церков ХВЕП

Церков — 36
Громад, які ще не зареєстровані — 11
Членів церков (на 25.12.1999) — 2327
Недільних шкіл — 25
Учнів недільних шкіл — 700
Вчителів недільних шкіл — 61
Місій — 1
Пресвітерів — 32
Дияконів — 53
Молитовних будинків — 15
Молитовних будинків, що будуються — 9

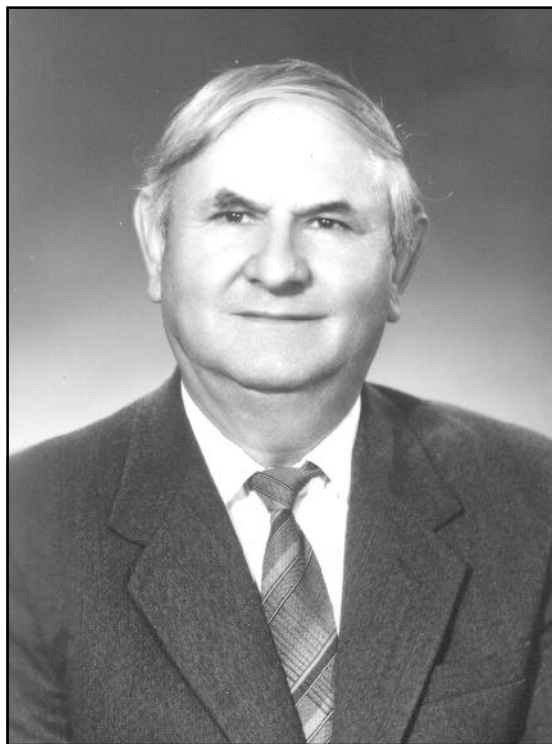
Церкви ХВЕП на Закарпатті почали формуватися в 1960-их роках. Одне з перших сіл, де з'явилися п'ятидесятники, — це Руська Мокра Тячівського району. Господь для цього використав Степана Горкавчука, який проживав у Львові, а народився і провів своє дитинство у Руській Мокрій. У м. Львові він знайшов церкву п'ятидесятників, там був хрещений Духом Святим. Приїхав в чергову відпустку на батьківщину, поділився із земляками своїми переживаннями. Господь почав хрестити Духом Святим й інших, хто вірив і бажав хрещення Духом Святим.

Через декілька років з сумновідомої колонії в Сухо-Безводній вийшов на волю брат Олександр Хоміцевич. Він відбував ув'язнення з братами І.І. Кенівом і І.Ю. Поповичем, які були засуджені за віру в Бога на 5 років. В колонії Хоміцевич покався і через деякий час був охрещений Духом Святим. Звільнившись, він невтомно працював роз'яснюючи вчення про хрещення Духом Свя-

тим. В різних місцях області спалахував вогонь Божої благодаті, починаючи від с. Р.-Мокрої і до с. Волосянки, що зовсім в іншому кінці області. Розпочалося спілкування між братами і сестрами, які були охрещені Духом Святим. У 1972 році всі служителі євангельських церков — зареєстрованих, незареєстрованих, зареєстрованих автономно, тих, що практикували миття ніг, вирішили збиратися в останню суботу щомісяця для молитви.

Такі молитви об'єднали наше братство — і у всіх питаннях віровчення ми були і є понині єдині. Такі молитви ми практикуємо і зараз. Тоді ж було вибрано старшого брата — Івана Андрійовича Хрипту та його помічника — С. Бельо. 23 травня 1989 року відбулася перша за часи Радянського Союзу обласна конференція ХВЕ, де було проголошено перше об'єднання ХВЕП. На цій же конференції було обрано старшим пресвітером церков ХВЕ Закарпаття І.А. Хрипту.

Єпископ церков ХВЄ Закарпатської області Іван Андрійович Хрипта: «Добрі наслідки має щомісячна молитва служителів церков»

— Закарпаття географічно ніби відділене від України. Чи внесло це якісь особливості в життя церков області?

— Закарпаття дійсно відрізане Карпатами від України. Тому в духовному житті церков області є свої особливості. Перш за все, тут сильна релігійність, яка була навіть за часів комунізму та атеїзму. Закарпаття зберегло свої храми. Люди продовжували всупереч атеїзму відзначати релігійні свята. Релігійність є серйозною перешкодою для справжнього навернення людей до Бога. Нам немає потреби переконувати людей, щоб вірили в Бога та Ісуса Христа. Коли ми просимо людей це робити, вони відповідають: «Схаменіться, ми віримо в Бога і Його Сина Ісуса Христа. Самі ви нехристи».

— Які турботи тепер переважають в церквах Вашого регіону?

— Духовне життя церков сьогодні не на високому рівні. Багато віруючих виїжджають на заробітки в інші країни, емігрують в Америку. Відчувається потяг до земного.

— Що з життя церков Закарпаття може слугувати прикладом для інших?

— Добрі наслідки має щомісячна молитва (кожна остання субота місяця) служителів церков християн віри євангельської різних напрямків.

— У чому Ви як єпископ області бачите першочергове завдання сучасної церкви?

— Першочергове завдання сучасної церкви полягає в тому, щоб утворювати нові церкви. Якщо ж це заважко для однієї церкви, нехай прикладають зусилля дві — і утворюють третю. Тоді буде менше розбіжностей і не буде часу для суперечок. Ми вже працюємо в цьому напрямку.

— Чи ведеться місіонерська праця в області?

— Кожна церква щось робить для цього. Ведемо щотижневу 30-хвилинну передачу «Слово життя».

За словами генерального директора телерадіокомпанії П.П. Петрика, маємо один з найпотужніших передавачів в Україні. 25 потужних антен, з'єднаних кабелями від студії, транслюють передачі на Словачію, Угорщину, Румунію. Нас чути в Стамбулі, навіть в Норвегії на середніх хвилях.

— Ваші побажання читачам журналу.

— Усім читачам журналу я бажаю не тільки читати журнал «Благовісник», але й згідно Послання ап. Якова (1:25) «вникати» в прочитане, бо журнал друкує здорову науку, відображає правдиве життя святих, освітлює відраді гори і долину смертної тіні, які ми мусимо проходити. Здоров'я вам і всіх благословень, що їх має Господь для вас!

Я не проти того, щоб почати своє життя спочатку. Але хотів би при цьому мати одну пільгу, якою користуються письменники при повторному виданні своєї книги — можливість виправити помилки попереднього видання.

Б. Франклін

Наприкінці одного з молитовних зібрань брат Іван каже до мене: «Слухай, брате! Я хочу побудувати молитовний будинок в нашому селі». Подивившись на нього, я подумав, що брат щось фантазує — хіба таке може бути, коли йому вже за 60 років. Але не смію засмучувати брата, коли в нього хороші мрії.

— Як це буде, коли навіть ділянки для будівництва не маєте, не говорячи вже про гроші.

— А там, недалеко від мене, брате, є чудовий сад, який колись, до заснування колгоспу,

який, та допоможе. Мурувати буду сам, сестри будуть підсобною силою. А стіни як? Разом із сестрами будемо робити саман. Буду сам мурувати стіни.

— А як з дахом?

— Я сам буду робити дах і штукатурити умію.

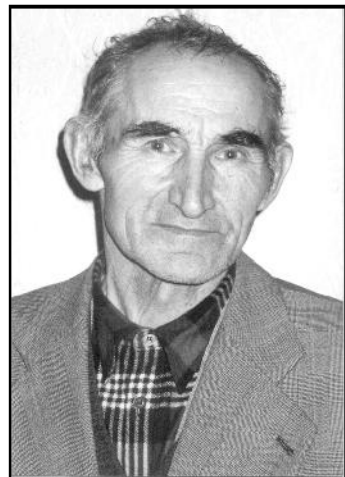
— Так тобі ж потрібна стільярка?

— «Так, за літо фундамент і дах, а взимку зроблю стільярку, а на наступне літо — штукатурка, підлога, оздоблення і все інше».

— Добра ідея в тебе, брате, Господь з тобою! Допоможемо!

на купити кахель на грубку для дому молитви. І коли один із братів привіз кахель, картав брата, кажучи: «Тепер тобі треба майстра шукати, щоб змурував грубку з кахлю».

— Ні, — каже наш шановний брат Іван, — я сам мурую, чимало я зробив їх уже.

Як Іван Симочко і сестри

дім молитви побудували

належав одній із наших сестер, — там думаю будувати. Родючих яблунь треба зрубати не багато, ця місчинка як сад Господній.

— Чи дасть згоду влада там будувати?

— Дадуть, я доб'юся, бо ж «Господня земля і все, що наповняє її» (Пс.24:1).

Під час нашої розмови я змінив думку і сказав братові:

— Від Господа це діло! Дерзай, брате. Але все ж таки, скажи, як це буде, коли в тебе в касі немає і 100 гривень?

— Обійдемося! Бог знає про нас. На фундамент камінь возити недалеко, син має трактор з причепом, хоч і невіру-

Але брат сказав: «Не турбуйтеся, мені нічого не треба. Господь допоможе!»

Приблизно через 6 місяців штурму різних інстанцій влади, починаючи з місцевої і кінчаючи обласною, не залишилися даремними його плани: брат Іван тримав в руках дозвіл на побудову молитовного будинку саме там, де він у своєму дусі бачив його. Почалась робота! Брат і 13 сестер почали з молитви, щоб Господь освятив цю ділянку і допомагав їм. Брат вирішив будувати будинок з підвалом. Як кажуть — почав і закінчив. Правда, він звернувся до братів, щоб дізнатися, де мож-

Відвідав я їх якось ввечері серед тижня. Після закінчення вечірнього зібрання брат Іван каже:

— Сестри, а тепер ходімо шліфувати підлогу.

На відкриття молитовного будинку брат Іван запросив відому групу на Закарпатті з місії «Зірка Віфлеєму». Дім молитви був наповнений і переповнений. Сам Господь був присутній там. На радісному святковому зібранні брат Іван Симочко був рукопокладений на пресвітерське служіння. Він ділом доказав, що гідний цього служіння.

Іван Хрипта

«Віруй у Господа... і будеш спасений ти, та **ВЕСЬ ДІМ ТВІЙ**»

Читаючи у різних журналах свідчення про спасіння, яке дає Господь, та про віру, яка діє та спасає цілі сім'ї, тішуся тим, як шириться Царство Боже. Я

вірю, згідно слова Божого, що це пробудження перед приходом Його. Тому хочу поділитися тим, що зробив Господь і в моїй сім'ї. Ми вдячні Богові за

те, що Він вірний Своїй обітниці: «Коли ж у Мені перебувати будете, а слова Мої позостануться в Вас, то просіть, чого хочете, — і буде вам». Також

згадую інше місце Писання: «Віруй в Господа Ісуса — і будеш спасений ти та весь дім твій». А тепер це здійснилося в моєму домі. Але був час, коли ми з жінкою вірили, піднімалися, падали і знову піднімалися, просили допомоги у церкви.

В 1972 році я одружився, жили з дружиною тоді в Запоріжжі. І як багато молодих батьків, я дуже хотів синів.

Коли я дізнався, що у нас буде дитина, то думку мав тільки одну — це син. Пологи були передчасні — і син у небезпеці. Лікарі не давали гарантій на життя. Я просив Господа зберегти мені сина. Бог через невідступність дав те, що я просив. Переживши кризу, ми з дружиною дякували Богові за свого Сашка, якого ми назвали в честь проповідника, через якого я прийшов до Бога. В 1975 році ми переїхали жити на Закарпаття, у місто Мукачево. Зібрань п'ятидесятників у ньому тоді ще не було. Ми стали членами Лучанської церкви. На той час Бог подарував нам другого сина. Ми дітей змалку водили в церкву. Недільних шкіл не було, друзів-християн поряд також не було. Час ішов, діти підросли, потім народилась у нас дочка, яку дуже бажала дружина, а потім знову син — всіх дітей у нас четверо.

В 1984 році в місті Мукачево почалося пробудження серед циган, згодом стали навертатися й інші. Будувалась нова церква. Двоє наших старших синів стали підлітками. Світ та друзі манили їх. Почалися п'янки, куріння, дівчата. Дні ставали все тяжчими для нас, бо розуміли: що не говори, нічого не допоможе. Почали звертатися у щирій молитві до Господа. Сини йшли в прірву — ми ж не відступали.

Однієї ночі сталося нещастя. Сина дуже порізали. Він спливав кров'ю. В той час ми спали,

але Бог не спить і не дремає. Господь покликав мене, чую голос: «Син в небезпеці!» Потім вдруге чую голосне на всю кімнату: «Встань! Син в небезпеці». Я зіскочив з ліжка. Як ніби хтось наказує: «Сповідуй свої гріхи». Падаю додолу, прошу прощення у Бога: «Господи, покажи, що робити, приведи сина додому». Через деякий проміжок часу чую, хтось наближається до входу. Це мій Саша весь в крові. Сухожилля на руці недалеко від ліктя порізане. Дуже стік кров'ю — хитався.

Жінка і діти прокинулися — крик до Бога про допомогу, син в непритомному стані. Викликали швидку — зашили, відвезли додому, залишився живий.

Незадовго одружився — взяв дівчину з Хуста, яка вчилася в нашому місті. Закінчивши педучилище, переїхали в Хуст. Та спиртне і друзі не давали спокою. П'янка, сварки, побої, відсутність ночами вдома замучили жінку, сім'ю. «Розлучення і тільки розлучення», — казала мама невістки.

В цей час молодший син Михайло служив в армії і жив, наслідуючи приклад старшого. «Господи, спаси їх будь-якою ціною», — молилися ми.

Народилась внучка — радість, друзі поздоровляють — треба добре «обмити», — тепер є добра причина для випивки. Але Бог уже склав свій план для моїх синів. Коли Саша пізно ввечері, п'яний, повернувся додому, ліг на ліжко, Бог показав йому пекло — полум'я вогню.

Його ноги горіли, коли Ісус проніс його над язиками вогню — це було реально. Він пережив клінічну смерть і повернувся в тіло. Бог квапив Сашу віддати серце Йому, стукав до нього, і настав час повної переміни, спокою душі, нового життя з Ісусом. *(Свідчення Олександра про його клінічну смерть, видіння пекла та навернення до Бога*

ми друкували у «Благовіснику» № 3-4, 97 — прим. ред.).

Молодший син, хоч раніше покаювся, але теж нелегким шляхом. Бог привів його через хворобу. Коли він служив в армії, сталося так, що його сильно побили. Але струс мозку він переніс на ногах — це дало ускладнення. Головні болі, шум. Здоров'я погіршувалося. Надходив кінець служби — йому стало зовсім погано. Викликав батька. Я одразу ж поїхав до нього, у Полтавську область. Син у важкому стані. Я запропонував йому сповідати свої гріхи і молився за нього. Бог одразу ж дав полегшення, але хвороба ще прогресувала. Забрали додому, положили в госпіталь. Дослужив службу, повернувся додому, а Богові служити не хоче. Хвороба ж повертається — вночі встати не може, падає, мов у провалля. Часто піднімав нас уночі — і ми з жінкою молились.

В 1985 році я поїхав на заробітки. Зв'язку з сім'єю часто не мав. Але Бог попередив мене далеко від дому: буде радість — покаюння сина, хрещення, але ти не будеш учасником того. Думка: «Може я помру?», але однак був радий спасінню сина. Приїжджаю додому. Син покаювся, в церкві планується проведення хрещення. Але я не міг бути там, тому що повинен був з якоїсь причини їхати. Все було так, як Бог сказав мені, — син дав обітницю Богові доброго сумління.

Тепер ми всією сім'єю служимо нашому Господеві. Два старших сини, дві невістки, внучечка, їй 4 роки, дочка Вікторія, їй 18 років, — студентка та піаністка в церкві, Ігорок відвідує недільну школу, йому 12 років. Є «живий Бог в Ізраїлі» і діючий в християнстві.

**М. Гакавий,
М. Мукачево,
Закарпатська область**

Бог бачить кінцевий РЕЗУЛЬТАТ

Був чудовий весняний день... Християнське свято Трійці відчувалося у кожній хаті.

Невелика євангелізаційна група з м. Мукачево спрямувала свій шлях саме сюди — у мальовниче село серед зелених гір — Верхню Визницю.

Очоловав групу пастор церкви — Петро Бабій. Бог поклав йому на серце прийхати саме у це село. Ми знали, що у цьому селі нема євангельської церкви, а серед жителів села процвітає ворожбитство. З молитвою у серцях та з вірою у Слово Боже ми їхали у це село.

Вирішили зупинитися у центрі села, біля магазину-кафе. Вийшовши з машини, почали розкладати музичні інструменти. Ми потребували електромережі, і тому зайшли у будинок, що стояв поряд, і попросили дозволу підключити апаратуру. Але саме в цей час сталося те, на що ми менше всього розраховували. З кафе вийшов п'яний чоловік і почав усякими словами зневажати нас. В його словах відчувалося зло. Він рішуче заявив, що якщо ми не складемо інструменту, то можемо залишитися без нього (поб'є). Сатана відкрито пішов проти нас, відчувалося — діти Божі зайняли його територію. Ми усе це добре усвідомлювали («Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але... проти піднебесних духів злоби» Еф.6:12) і тому в серцях кликали на допомогу.

Брати спокійно почали складати інструменти, а ми, сестри, взяли гітару і почали співати. На серці було важко, але ми усвідомлювали, що Господь спрямовував наші стопи саме сюди.

Ми посідали в машини, а пастор спокійно каже: «Я знаю, що нам робити». Заводить машину і виїжджає впе-

ред. Проїхавши трохи, звертає ліворуч і їде в кінець вулиці. Саме на цій вулиці живе ромське та румунське населення, всього хат тридцять. Виїжджаємо на майданчик і зупиняємося. Діти та дехто з дорослих підійшли до нас.

Прийняли нас щиро, і скоро спів та свідчення залунали на вулиці. Слова лунали до слухачів. Це був чудовий вечір, і тільки одному Богу було відомо, що того вечора у цьому селі зародиться церква. Дух Святий працював серед слухачів, і сталося те, чого ми не очікували. Одна молода жінка в слюзах підійшла до іншої і почала просити прощення (потім вияснилося, що вони довго ворогували). Прийшло спасіння і на цю вулицю!

Минуло більше трьох років з того чудового вечора... До одного снопа почали додаватися інші, і на сьогодні тут уже існує Церква Христова. Це молода, новоутворена церква, яка потребує багато молитов і духовної підтримки. Ми впевнені: те, що Бог посадив, — воно вічне.

Церква почала зростати, і назріло питання про придбання якоїсь будівлі під молитовний будинок. Кожного разу,

йдучи на богослужіння, пастор проходив повз закинутий магазин-склад. З'явилася думка про придбання цієї споруди. Він розізнав, як можна вирішити це питання, але сатана знову занепокоївся. Голова села стала на перешкоді. Та церква щиро молилася за цю справу. І Господь зробив, як Йому було до вподоби.

Минула зима принесла багато снігу. Опадів було настільки багато, що стара покрівля не витримала й провалилася. А церква не перестала молитися. І стається знову чудо! Представник власника будівлі кличе пастора і пропонує купити цю будівлю.

Раділа церква і щиро дякувала Господу за Його велич та всемогутність!

На цей час ця будівля впорядковується. Бог допомагає матеріально через різних людей. Віримо, що розпочату справу буде докінчено і двері молитовного будинку широко відкриються для усіх, хто бажає звільнитися від полону ворога людських душ — сатани.

«Я посадив, Аполос поливав, Бог же зростив...» (1 Кор.3:6).

**В. Бабій,
м. Мукачево**

Україна. Луганськ. За результатами опитування, проведеного в цьому місті, 45% молодих людей вірять в Бога.

Опитування проводилося центром вивчення соціальних процесів і проблем гуманізму при Луганському педагогічному університеті. Було опитано більше 300 студентів з 4 вищих навчальних закладів Луганська. З-поміж 45% віруючих більше половини — дівчата. 11% респондентів відповіли, що моляться Богу щодня. Іноді звертаються до Бога з молитвами близько 50% з опитаних студентів, які вірять в Бога. А ось церкву відвідує всього лише 1%.

8% луганських студентів зізналися, що вірять в прикмети, привиди, духів, НЛО, замовляння, чаклунство. В сатану, як виявилось, вірить тільки 1% опитаних, причому десята частина постійно сумнівається у відповіді на це питання. Як вважають луганські соціологи, в свідомості нинішніх студентів переважають різні форми ідеалізму і аполітичності. Становлення реального світоглядного плюралізму, на думку спеціалістів, може бути благом для суспільства при наявності об'єднуючої ідеї. Такої, наприклад, як ідея соціальної справедливості. А інакше, вважають соціологи, ці тенденції можуть привести до конформізму чи молодіжного екстремізму.

Цікава історія сталася за часів царя Йорама, сина Ахава. Записана вона в 2 Книзі царів у третьому розділі. Хочу звернути увагу на трьох царів, що прийшли до рядового вояка, який був мобілізований з усіма іншими в цей незвичайний похід, — до Єлисея. Деякий час він, здається, був не помічений головнокомандуючими військ. Але часи змінюються, а разом з ними і обставини. В безнадійному стані цар Йорам, Йосафат

зуміло, не протизаконні), щоб його торкнулась рука Господня. Як люди, і ми можемо так само, досягаючи якоїсь мети, застосовувати будь-які засоби, що є у нашому розпорядженні (тільки правдиві). Єлисей знав, як свого часу грав на гусях Давид перед Саулом — і Саулові стало легше, бо злий дух відступав, а відступав з причини присутності Духа Святого. В той час Давид був помазаний і Святий Дух був на ньому.

Хоч деколи так буває, але це метод хибний і небіблійний. Інші вважають і вірять, посиляючись на пророка Єлисея, що Дух Святий зійде, коли сильно б'ють ударники і звучить гучна музика. Заберіть від таких людей інструменти або вимкніть електричний струм — і все пропало. Господь Ісус Христос і Його учні передали нам дуже зрозуміле вчення про наші стосунки з Духом Святим і нашу співпрацю з Ним. Перш за все,

«Покличте мені гусяря»

і цар Едома стояли перед пророками, і цар ізраїльський промовив: «Біда! Бо Господь скликав трьох царів, щоб видати їх Моавові в руки» (2Цар.3:10). Свою біду вони принесли до пророка і звинуватили Бога в своїй біді. «Господь скликав трьох царів». В принципі, Господь не скликав їх. Але натура людини, така, що де тільки невдачі — то це Божа вина. Навіть на наших похоронах ми тішимо сумуючих словами, що це Бог зробив, забравши брата чи сестру. Та не задумуємося, що Він не створив смерті. Батьком смерті є гріх, а хто є батьком гріха — зрозуміло.

Зганьблені царі в безнадії чекають слова від пророка. А чи справді воно було так, як твердив Ахаз, той, що чинив зло в очах Господніх? Заради поваги до Йосафата Єлисей взявся за цю справу. Пророк хотів, щоб Господь послав Своє слово. Можна припустити, що він молився, але не було відповіді. Тому як людина він міг використати будь-які методи (зро-

Єлисей зробив все, що міг, він не бажав пророкувати від свого духа. Він використав метод «давніх», сказавши: «Покличте мені гусяря». Гусяря виконував якийсь псалом, прославляючи Господа. І в цей момент Дух Господній зійшов на Єлисея. Господь послав слово — відкрив пророку і царям те, що мав намір зробити. Однак, ми не сміємо думати, що гусяря був для Єлисея як пускач для трактора. Тобто це не значить, що коли не приходить слово Господнє — то треба шукати гусяря.

Це був єдиний і неповторний у своєму роді випадок, що важко зрозуміти на сто відсотків у наші дні. Вся суть в тому, що багато людей в п'ятидесятницькому русі бажать, щоб Дух Святий сховався на них, і для цього застосовують різні засоби, навіть небіблійні. Деякі церкви розуміють, що для того, щоб зійшов Дух Святий, треба повторювати якесь одне слово, наприклад: «Хрести, хрести, хрести», — і Дух Святий зійде.

звернімо увагу на слова Ісуса Христа. Коли Юда не Іскаріотський запитав Його: «Господи, що це, що ти хочеш явитися нам, а не світові?», Ісус сказав йому у відповідь: «Як хто любить Мене, той береже Слово Моє, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до Нього і будемо жити з ним» (Ів.14:22-23).

Наріжними в даному тексті є слова «хто любить Мене». Зрозуміло, хто любить Ісуса, той зберігає Його Слово, в тому живе Отець і Син в особі Духа Святого. Таким людям дуже легко наповнятися Духом Святим «не мірою». Той, хто любить Ісуса Христа, ніколи не буде засмічувати Його дім і складати туди все те, що Йому не до вподоби, що має і пропонує цей світ. Біблія на своїх сторінках не заперечує музики, але і не навчає, що музика є своєрідним пускачем для наповнення Духом Святим.

А якщо не так — то й гусяря не допоможе.

Іван ХРИПТА

Волинський апостол

...Пригадую прочитаний десь випадок про те, як один зі служителів «Армії спасіння», завітавши в центральний офіс цієї все-світньої місіонерської організації, зауважив на стіні портрет засновника «Армії» Вільяма Бутса. Хтось із працівників офісу через деякий час зайшов у кімнату і побачив, як відвідувач зі сльозами в очах стояв на колінах і, піднявши руки вгору, просив: «Господи! Зроби це ще раз! Господи! Зроби це ще раз!»

Ці слова не раз приходили мені на пам'ять, коли я працював над підготовкою матеріалу про волинського місіонера Лукаша Столярчука. Іноді, слухаючи спогади очевидців про цього служителя, мені здавалося, що це людина з легенди. Дух Святий так діяв через життя та служіння Свого слуги, що мимоволі хотілося вигукнути: «Господи! Зроби це ще раз!»

Приблизно в центрі сучасної Волинської області, недалеко від Ковеля, розкинулося село Підріжжя. Звичайне село, яких тисячі на Поліссі. Але Господь чомусь звернув увагу саме на нього. І воно стало центром пробудження, вогонь якого відчувається досі. І на фоні того пробудження виділяється постать простого підрізького селянина, якого вибрав Дух Святий, щоб через нього проявити Свою силу.

Духовне пробудження у Підріжжі розпочалося приблизно на початку 20-х років. Про цей період мало що відомо, лише те, що першими євангельськими християнами

були баптисти, які увірували через невідомого книгоношу, який приносив євангельські книги та брошури. Старші віруючі називають імена Главацького (або, як казали в селі, Капичка) та Василя Столярчука. Їх було дуже мало, лише декілька чоловік. П'ятидесятницьке пробудження розпочалося десь у 1924 році (точної дати, нажаль, не встановлено). Це нове для Волині вчення приніс у село відомий волинський місіонер Іван Зуб-Золотарьов із села Човниця, де був пресвітером. По селах його називали по-простому — Іванька. І от одного разу цей Іванька прийшов у Підріжжя, щоб

провести тут своє зібрання. Першої неділі воно відбулося у баптистів, в тій хаті, де вони збиралися на богослужіння. Але оскільки Зуб-Золотарьов проповідував про духовне хрещення з ознакою інших мов, то йому заборонили такі проповіді. Тому наступної неділі він просто пішов по селу і у кожного господаря просив дозволу провести в його хаті зібрання. Першим, хто дозволив зробити богослужіння у себе вдома, був Корець Борис (хоча він так і не покався).

Ось так розпочалися регулярні п'ятидесятницькі богослужіння у Підріжжі. І з перших днів тут почалося велике

пробудження. Першими ново-наверненими стали Меланія Дерев'янчук, Василь Антончик, Гуліян Антончик, Іван Кушніренко і брати Столярчук — Лукаш та Василь.

Лукаш Минович Столярчук народився у 1902 році в селі Підріжжя у селянській родині. Він та його молодший брат Василь були чи не єдиними людьми на селі, що знали грамоту — мали, як тоді казали, «по три-чотири класи». Лукаша Бог одного з перших хрестив Духом Святим, і той одразу ж активно включився у духовну працю. Він і став першим пресвітером новоутвореної церкви.

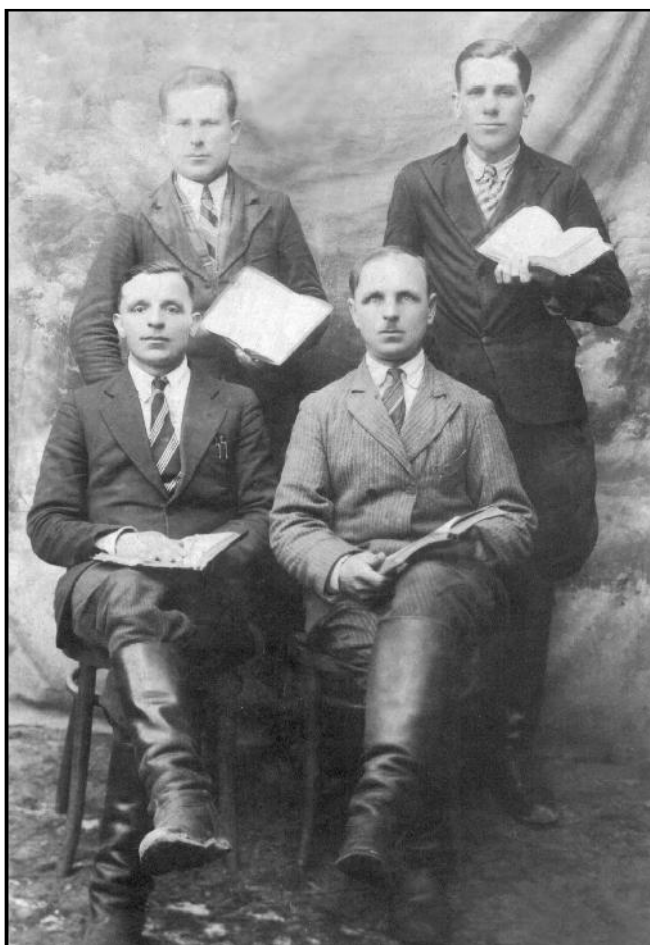
Перше водне хрещення у Підріжжі відбулося у 1924 році. Звершав його Іван Зуб-Золотарьов вночі. Надалі хрещення відбувалися вдень з дозволу поліції і, як правило, літом. Часто у них брав участь духовий оркестр з Човниці. По інших селах Лукаш Столярчук нерідко звершав хрещення взимку в ополонці. Також він хрестив і підлітків 13-14 років, які були покаяні та охрещені Духом Святим.

Перші роки, коли церква тільки організовувалася, майже кожної неділі на богослужіння приходили (саме приходили, хоча між селами 40-50 кілометрів) віруючі з Човниці разом з Іваном Зуб-Золотарьовим. Приходили, бувало, по 40 чоловік, і їм часто доводилося ночувати у Підріжжі, незважаючи на те, що у кожного було

своє господарство і жили бідненько. Смалюк Михайло згадує: *«Тоді не спали на ліжках, як тепер. Батько піде в клуню, візьме кілька снопів, настелить на землі (підлоги не було) від стола аж до дверей, і так*

Білорусії приїжджали. «Йшли як в Єрусалим», — згадують очевидці. І в центрі цього пробудження — Лукаш Столярчук. Він мав дари Духа Святого, особливо багато людей через нього отримували духовне

хрещення. Згадує Михайло Смалюк: *«Прийшли ми ввечері на зібрання, ззаду посідали. Зібрання закінчилося, Лукаш встає з-за стола і йде до нас. А нас там ціла «капела» підлітків зібралася, були вже й такі, що курили. Підходить і каже: «Ви чого тут сидите? Не хочете, щоб вас Бог Духом Святим хрестив? Ану, всі наперед, зараз Господь вас буде Духом Святим хрестити». Ми повставали і йдемо, тільки пройшли до половини дому, ще й не молилися за нас, а навпроти ніби повітря в лице б'є, як то буває на машині їдеш, ото до половини дому дійшли — і всі почали молитися іншими мовами».*

На фото (зліва направо): сидять — Лукаш Столярчук, Федір Дерев'янчук, стоять — Володимир Гурський, Іван Якимчук.

сплять. Бувало, приїжджала на зібрання дочка Зуб-Золотарьова Ліда. Вона гарно співала, і люди особливо йшли на такі богослужіння».

Через деякий час, коли церква сформувалася, постало питання, де збиратися. Купили хату в центрі села (за іншими розповідями, перенесли в центр), переобладнали дах, зробивши напівкруглу обшальовану дошками стелю. Зібрання у тому домі були велелюдні, з усіх усюд, навіть з

проводилися в когось у хаті, то невіруючі люди зберуться коло хати, заглядають у вікна, різне говорять про віруючих, навіть лаються. Тоді Лукаш, бувало, підійде до відчиненого вікна, тільки простягне руку, як люди починають каються — і Господь відразу ж хрестить Духом Святим. Молитви були такими гарячими та щирими, що навіть невіруючі люди були свідками того, як над хатою, де відбувалося зібрання, стояв вогненний стовп.

У ті часи — кінець 20-х, початок 30-х років — у Підріжжі майже не було такої хати, де б хтось не був віруючим. У 1932 році церква складалася із 235 членів.

Літом (у жнива) 1934 року при церкві села Підріжжя діяли Біблійні курси. Вони проходилися щороку в одній із церков Польської Волині Східно-Європейською місією. Ці курси тривали півтора місяця і збирали близько 140 чоловік. Восновному це були члени підрізької церкви, хоча, за спогадами деяких очевидців, там навчалися брати і з інших церков. Викладали біблійне вчення І. Зуб-Золотарьов, Г. Шмідт, А. Берггольц, Парр.

Лукаш Столярчук мав та кож дар зцілення. Одного разу Лукаша запросили до важкохворого чоловіка, що жив недалеко від Підріжжя на хуторі Пісочному. Він був майже при смерті. Лукаш прийшов, поклав на нього руки — і Господь не тільки зцілив хворого, але й хрестив Духом Святим і дав йому дар пророцтва. Звали того чоловіка Степан Анто-

нюк. Він згодом став дияконом церкви, багато ходив із Столярчуком і після його смерті сам прийняв мученицьку смерть за свою віру.

Збереглися спогади про те, як у 1934 році під час Біблійних курсів у підрізькій церкві була молитва над хустиною, яку передала через Г. Шмідта важкохвора сестра з Англії. Після того, як хустина потрапила назад до хворої, Господь через молитву зцілив її, про що церква дізналася із листа сестри.

Але найбільший дар, який мав Лукаш Столярчук, — це дар любові. Він з такою увагою ставився до кожної людини, що часто ця любов розтоплювала холодні грішні серця і люди приходили до Бога. Він міг йти селом і підійти до будького з односельчан, привітати його, поцілувати, навіть якщо той із цигаркою — запросити на зібрання. «Ніхто не міг перед ним встояти. До нього просто притягувало», — згадують люди. Був у селі такий Володя Чорний, невіруючий, то він казав: «Я за одного Лукаша двадцять душ віддам».

Сім'я в Лукаша була великою (народилося 9 дітей, але не всі вижили). Жили бідно. У ті часи люди в поліських селах не розкопували, важко працювали на своїх пісчаних полях. Столярчук в більшості випадків бував у євангелізаційних мандрівках — залишав дім на два-три, іноді чотири тижні. Основний тягар роботи в господарстві лягав на плечі дружини. Не раз доводилося господарю сім'ї слухати від неї нарікання: «Лукаше, он хата вже валиться, і в полі нічого не робиться». На що той відповідав: «Моя доля не до поля». І часто ці поля не вчасно були засіяні, хіба що Лукаш надійде під час посівної на декілька днів додому. Часто снопи ще довго стояли на полі під дощем, бо не було кому привезти. Але дружина розуміла служіння свого чоловіка та підтримувала його. Племінниця Лукаша Парасковія Кравчук пригадує той час, коли вона деякий час жила в їхній хаті. У її батька згорів хлів, і Лукаш запропонував: «Нехай загання худобу до мене в хлів, а сам ночує в хаті».

«Пригадую, Лукаш завжди просив відпустити його на два тижні. Скільки там доводилося бути в мандрівках, не знаю, але говорив, що на два тижні. У Лукашевої дружини була така приповідка: «Правду кажу, Лукаше, не підеш, от на правду, не підеш». Ну, думаю, що ж то з того буде. А я залишалася на ніч і час-то все чула, що діялося в хаті. От помічаю я, що Лукаш починає вже потроху збиратися в дорогу. Допоможе хліб замісити та напекти. Не знаю,

Віруючі Підрізької церкви ідуть селом до річки, де має відбутися водне хрещення.

чи говорили вони щось між собою про це, тільки чую: вночі десь під ранок моляться обоє. І в молитві, чую, вона благословляє чоловіка в дорогу. Помоляться, він поцілує її: «Ну, гляди тих малят...» Сам сідає на велосипед — і поїхав. Щось вона там ще згадала, до сина: «Тихоне, Тихоне, біжи-но батька заверни, я ще щось забула сказати!» Тихон вибіжить: «Ой,

мам, вже за Гуцовою горою, вже й капелюша не видно». Поїхав Лукаш».

Дія Духа Святого через служіння Столярчука була такою великою, що навіть через багато років після його смерті Бог досягав сердець тих, з ким Лукаш спілкувався. Був у селі хлопчина Василь Мушка, якому після війни відірвало ногу снарядом (діти колупалися у ньому — і він вибухнув). Батьки його були невіруючі, випивали. Одного разу ішов він, скачучи, за худобою, і його побачив Лукаш. Пожалів хлопця, поцілував, погладив по голівці і сказав: «В старості повіриш».

Хрещення у церкві села Підріжжя звершає Лукаш Столярчук (в центрі).

Так і сталося: через багато років, вже в зрілому віці, той прийшов до Бога. Очевидці згадують ще про один цікавий момент в житті волинського благовісника. Група братів після закінчення богослужіння в одному селі пішла на зібрання в сусіднє село, до якого було з десяток кілометрів. Лукаш ще залишився для бесіди. Коли ті брати прийшли в сусіднє село, на превеликий подив бачать у зібранні за столом Столярчука. Запитують: «Коли ж ви, брате, встигли, чи хтось, може, підвіз?» — «Та ні, — каже. — Коли я вийшов з дому молитви, то якась сила підняла мене у по-

вітря і перенесла на друге місце. Я бачив, як ви йшли, чув ваші розмови, але заговорити до вас не міг».

У 1939 році, коли прийшла радянська влада, у церкві особливих змін не відбулося. Віруючі мали можливість проповідувати і збиратися на богослужіння. Але тут виникла інша небезпека. Радянські ідеологічні працівники запропонували віруючим найвищі посади в селі. Диякон церкви навіть став головою сільської ради. Лукашеві Столярчуку запропонували працювати в магазині. Він спочатку погодився, але, пропрацювавши

декілька місяців, зрозумів, наскільки це небезпечно. Він навіть прийняв це за гріх і каявся перед церквою за свою слабкість. А після цього став працювати для Бога ще ревніше.

Війна принесла в село горе та нову владу. Під час німецької окупації віруючі мали відносну свободу. Через пророцтво Господь відкрив, що збереже село під час воєнних дій. Так і було: навколишні села дуже постраждали, а Підріжжя залишилося цілим. Лукаш продовжував свої поїздки по селах, проповідував,

Оркестр з Човниці серед віруючих підріжжя (в центрі І. Зуб-Золотарьов та Лукаш Столярчук), 1930(?) р.

молився, свідкував, немов би відчуваючи, що недовго доведеться працювати. Якось на одне з богослужінь прийшли так звані «бандерівці». Столярчук саме проповідував, і тоді через нього до них було пророцтво: «Ось прийшли люди і хочуть знати, що їм скаже Бог. Так говорить Господь: «Якщо будете будувати царство своє на крові людей, то швидко загинете, як влітку туман». Це зачепило їхню гордість, і хто зна, може, це і стало однією з причин, що спонукала їх розправитися з проповідником Слова Божого.

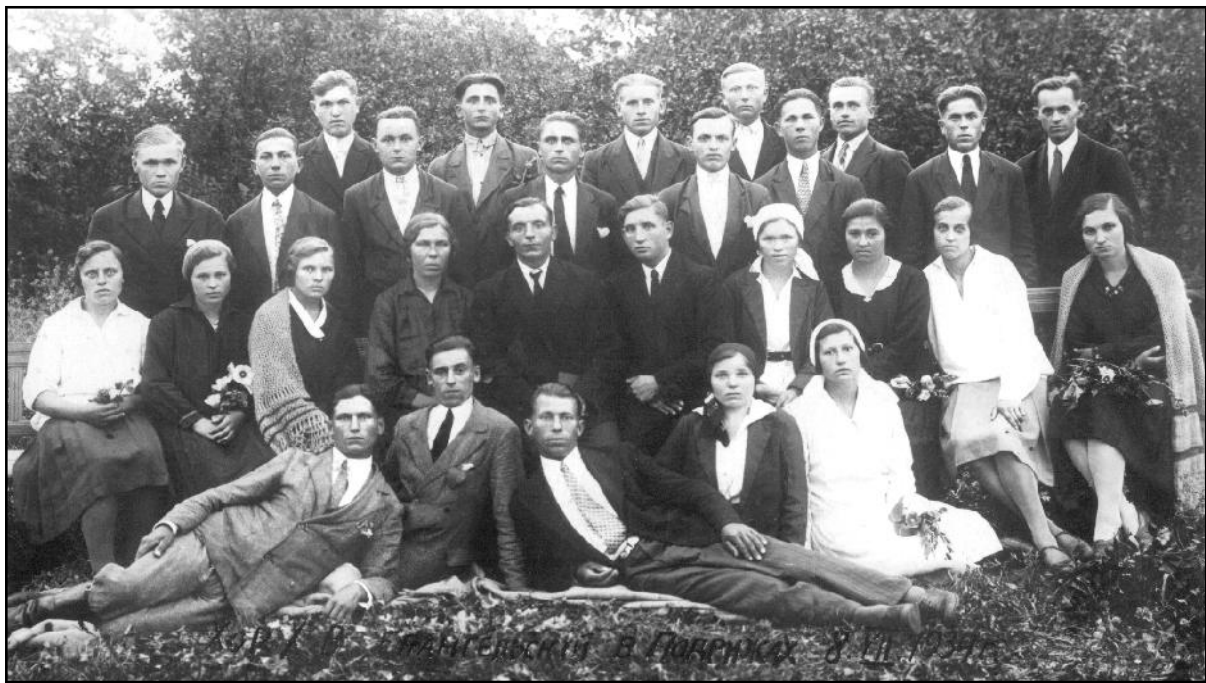
На одному з богослужінь через восьмирічну дівчинку було пророцтво Духа Святого, що Лукаш та Степан «підуть під жертвовник». Духовна праця двох благовісників завершувалася...

Літом 1943 року, перед жнивами, Лукаш зібрався у свою останню подорож. Він уже відчував, що скоро залишить свою земну працю. Відчувала це і церква, сім'я. При прощанні було багато сліз, дехто

прохав його не йти, але він все-таки вирушив у дорогу. Останнє зібрання в Підріжжі, на якому Столярчук був присутній, відбувалося у Бортніка Івана біля клуні. Він попрощався з усіма і пішов. Христя Музичук пригадує: *«Я тоді була ще малою, прийшла на те зібрання з батьком. Пам'ятаю, вийшов Лукаш на горбок, зняв капелюха, помахав ним, промовивши: «Прощай, село, більше до тебе не повернуся». Погода в той день була гарна, сонячна...»*

З Підріжжя Лукаш пішов у села Мочулки та Маковичі, де проводив богослужіння. Бандерівці під'їхали на зібрання в Мочулках підводою, передцим запитавши у сестер, що йшли на зібрання, чи не покажуть їм Столярчука. Ті, нічого не запідозривши, подумали, що то якісь віруючі, і показали їм. «Хлопці» забрали Лукаша просто із зібрання і повезли у Свинарський ліс. Тиміш, який часто ходив разом з Лукашем, ще біг за підводою і просив, щоб його забрали замість Лукаша, але ті відігнали його і поїхали.

Останні хвилини життя місіонера відомі тільки Богові. Точних відомостей про деталі його мученицької смерті немає. Учасники розстрілу не хотіли афішувати своєї участі у цій справі, тим більше, що після приходу радянської влади їх жорстоко переслідували. Але все ж відомо, що Лукаш змушений був сам копати собі яму, після чого попросив дозволу помолитися. Коли молився, кажуть, його тіло було підняте над землею. Люди, що там були, бачачи його щирі віру та готовність зустрітися зі своїм Спасителем, не наважувалися вбити проповідника. Тоді син православного батюшки, що був серед них, сказав: «Моя рука на здригнеться забити «штунду». Він вистрілив, тіло Христового мученика впало у виритуним могилу. Де ця могила, ніхто так і не знає. За багато років після цього дехто із учасників розстрілу нібито говорив, що міг би показати те місце, але вперто мовчав. Можливо, у цьому була воля Бога, щоб місце по-

Лукаш Столярчук (в центрі) із віруючими села Підріжжя. Зліва від нього — дружина Євдокія.

10 февраля я вместе с братьями Иваном Якимчуком и Владимиром Гурским отправился в путешествие... Затем посетили общину в Сопачёве, где на собрании присутствовали до 1000 душ. Господь крестил 30 душ Духом Святым и 14 душ отдались Господу. В Подцеревичах у брата Войтовича имели чудное и многолюдное собрание, и 15 душ получили крещение Духом Святым, а 7 покались. Аллилуйя! В Сопачёв приехал мой родной брат и сказал, что мой 14-летний сын умирает. Известие это заставило меня задуматься: здесь Господь так чудно благословляет, а дома печаль? Как быть? Тут вспомнились мне слова Христа, что любящие близких больше Его, не достойны Его (Мф.10:37). Я решил передать сына воли Божьей, а сам продолжал работу, и тогда пришло ещё большее благословение. Из Подцеревич мы отправились в Череваху, где зародилась новая община, и имели там благословенные собрания. Только 3-го марта я возвратился в Подриже. Сына нашёл больным. Мы молились над ним, и ему стало лучше, но он ещё не совсем оправился. В день прихода в Подриже имели вечером собрание и четырёхчасовую молитву о крещении Духом Святым. Господь ответил на молитву и крестил Духом Святым 9 душ, в том числе и мою дочь Катю. В воскресенье 5-го марта совершили хлебопрелом-

ление, а вечером имели собрание и молитву о крещении Духом Святым. На призывы отдаться Господу никто не отозвался. Я решил идти к неверующим и убеждать их предаться Богу, и в результате на следующем собрании 35 душ отдались на служение Богу. Все они подошли к кафедре и начали молиться о крещении Духом Святым. Господь исполнил меня силой, и все через возложение рук получили крещение Духом Святым, Аллилуйя! На 16 собраниях в Подриже Господь крестил Духом Святым 75 душ и 56 покались. Также и в Воскресной Школе многие получили крещение Духом Святым через возложение рук, Аллилуйя! 12-го марта в Бережнице Бог крестил Духом Святым 9 душ. В понедельник в 8 часов утра была молитва о крещении Духом Святым и Господь крестил 11 душ. После состоялась беседа о водных крещениях, которые назначены на 18-ое мая в Соловьёве, на 21-ое в Подриже, а 22-го там же состоится районная беседа. В этот же день на вечернем собрании в Брежнице Господь крестил Духом Святым через возложение рук 22 души, Аллилуйя! Во вторник Господь снова крестил Духом Святым 7 душ и 8 душ покались. В среду на прощальном собрании Господь крестил ещё 4 души Духом Святым. После собрания братья толпой проводили нас через село. В общине Соловьёво, где работает брат Иван Якимчук и Владимир Гурский, путешествовавший со мной, Господь благословил нас и крестил Духом святым 30 душ и 5 покались. Из Соловьёва продвинулись в Серковиче, где имели преломление и где Господь крестил Духом Святым 6 душ и 12 душ покались. Затем мы вернулись домой, в Подриже, где 24, 25, 26 будем иметь собрания, а после снова отправимся в путешествие в Бельсковолю и Желуцк, откуда получили приглашения. Об этом путешествии сообщу позже.

Лука Столярчук,
Журнал «Примиритель», 1939 р.

ховання залишилося невідомим. Бо, судячи із популярності Лукаш як проповідника та духовного працівника, особливо після його мученицької смерті, багато хто з віруючих хотів би зробити з нього святого. І, можливо, на його могилу ішли б як до святині. Але Лукаш Столярчук своїм життям та служінням здобував славу не собі, а тільки Богові. Тому місце спочинку його тіла залишилося невідомим, як колись Мойсеевого.

мим, як колись Мойсеевого.

Коли Столярчука забрали, то його син Трихон (йому було 15 років, і він вже почав проповідувати) побіг додому. Але не добіг до села декілька кілометрів, і його прямо на полі теж забили...

Скоро після смерті Столярчука настанала черга тримати екзамен на вірність і диякону підрізької церкви Степану Антонюку. Восени того ж року «хлопці» з лісу навідалися і до

нього. Він саме чистив криницю. Гості наказали кидати роботу. Брат усе зрозумів, попросив дозволу попрощатися із сім'єю. Пішов до хати, попрощався з рідними, його посадили на підводу і повезли. Ще навіть не виїхали із села, як почали колоти штиками. Край села стояла чиясь клуня. У ній його ще живого підвісили, а клуню підпалили. Люди казали, що далеко в селі чули, як він кричав...

Сім'я Лукаша Столярчука після війни жила дуже бідно. У кінці 40-х дружина Євдокія з чотирма дітьми виїхала на Дніпропетровщину, де вони проживають досі. Діти Лукаша були невірними, і лише у 90-х роках одна дочка уже в зрілому віці покалася. Дружина Столярчука відійшла у вічність у 1995 році.

Після смерті Лукаша Столярчука церкву чекали важкі випробування. Незабаром повернулася радянська влада. Молитовний будинок конфіскували і зробили у ньому дитячий садочок. Стіни замінили на цегляні, а стелю залишили, тому що була дуже гарною. Але благословення не мали. Стіни почали валитися. Зробили раз, другий і, нарешті, змушені були піти з цього будинку. І хоча він стояв у центрі села, влада, можливо, відчувши Божу руку, взагалі відмовилися від нього, побудувавши школу, клуб в іншому місці.

Багатьох братів тоді засудили і відправили у заслання. Богослужіння заборонили робити. Потім дозволили збиратися лише у баптистському молитовному домі як одній церкві (тобто п'ятидесятницької церкви офіційно не існувало). Духовно церква теж переживала не найкращі часи. І лише на початку 50-х років у підрізькій церкві почалося нове пробудження, за яким почалися нові гоніння та переслідування. На початку 60-х років відділилася група віруючих для проведення п'ятидесятницьких зібрань. Після смерті Столярчука у різні часи пресвітерами були Міна Тимошук, Давид Мар'юк, Гнат Рибак, Федір Дерев'янчук, Степан Сичук, Павло Кравчук. Сьогодні у церкві села Підріжжя, яка налічує 150 членів, несуть пресвітерське служіння Володимир Дерев'янчук та Василь

Мар'юк. Церква побудувала новий молитовний дім, який освячений у 1998 році.

Церква живе новим життям, але пам'ять про волинського місіонера, який віддав своє життя заради спасіння сотень, а можливо, і тисяч грішників, живе і зараз. І так хочеться стати на коліна і сказати: «Господи! Зроби це ще раз!»

Юрій ВАВРИНЮК

У статті використані спогади Івана Кушніренка, Надії Язикової (Столярчук), Парасковії Кравчук, Михайла Смалюка, Володимира Борисюка, Христі Музичук, Федора Синюка.

Автор висловлює подяку Олександру Столярчуку та Миколі Федоровичу Синюку за допомогу в зборі матеріалів.

Ось таким запам'ятався тисячам волинських віруючих Лукаш Столярчук — євангеліст, місіонер, християнин.

Місіонерські новини

Християнські місіонери в Камбоджі стверджують, що проповідувати Євангелію їм допомагають чудеса Господні.

Деякі камбоджійці, які стали християнами, прийняли цю віру не під впливом проповіді, а побачивши реальні чудеса, — стверджують місіонери, які трудяться в цій азійській країні. Журнал «Advance», орган євангелістичної церкви «Foursquare Gospel Church», повідомив, що в одному з селищ жителі попросили пастора-місіонера помолитися Христу про дощ, а жителям сусіднього села, навпаки, в той час дощ був зовсім непотрібним, бо вони ще не встигли закінчити роботу в полях. І, на велике здивування камбоджійців, дощ був лише в тому селищі, де його чекали. Після того випадку багато жителів обох сіл звернулися до пастора з проханням охрестити їх.

В іншому селі, як розповідав пастор Даніель Ем, люди близько 20 років молилися «Богу, повішеному на хресті», навіть не знаючи Його імені. Пастор уточнив, що в часи «червоних кхмерів» солдати Пол Пота чомусь не розстріляли жителів села після того, як одна жінка помолилася «Богу, повішеному на хресті», про Якого вона раніше десь чула. Дізнавшись про те, що цей Бог — Ісус Христос, жителі села висловили бажання приєднатися до Церкви.

Сьогодні християни складають лише 1% населення Камбоджі, більшість жителів якої сповідують буддизм.

ХРИСТІЯНИН ТА КУЛЬТУРА

Нам часто доводиться чути слова «культурний», «чемний», «ввічливий», «вихований» або на противагу їм «некультурний», «нечемний», «брутальний», «невихований». При чому всі вони можуть стосуватися і християн. Дехто поводить себе «некультурно» через брак доброго виховання, через необізнаність з правилами «культурної» поведінки, дехто за звичкою надає перевагу тій поведінці, яка характерна для близького йому кола людей, а дехто просто ігнорує вимоги щодо доброго поведіння, називаючи їх мирськими, лицемірними, і полюбляє говорити «правду в очі» і бути «самим собою». Але є і ті, хто вважає, що культурність — обов'язкова умова співжиття цивілізованих людей, тим більше християн. Зрештою, нам було б цікаво з'ясувати, чи треба християнинові бути культурним? А оскільки зразком поведінки для нього є Ісус Христос, то чи був культурним Він? Ні в кого з нас не повернеться язик, щоб звинуватити Ісуса в некультурності. І в нашому серці уже є відповідь на поставлені питання: Христос і культурний, і чемний, і ввічливий, і відповідно таким має бути і християнин.

Та все-таки варто порозмірковувати над поняттям культурності, навести суттєві докази її переваг в християнському середовищі. Почнемо зі з'ясування, що є, власне, культурність і як поводить себе Ісус.

Оскільки слово «культура» об'ємне поняття і ввібрало в

себе сукупність духовних і матеріальних цінностей людства, то «культурність», про яку ми будемо говорити, є складовою всезагальної культури і стосується поведінки певної особи чи групи осіб. Відповідником до неї може бути словосполучення «культура поведінки».

В основі культурності, крім відповідних знань, певного рівня освіченості, лежить повага людини до своєї особи і до людей, які її оточують. Тобто все, що може зневажити когось, чиїсь почуття, вважається некультурним.

Щоб не образити і щоб було красиво — саме на це спрямовані і правила світського етикету. Правда, часто ці правила застосовують механічно, за звичкою, без розуміння їхнього внутрішнього змісту. Тому деякі «культурні» люди поводять себе вкрай некультурно наодинці з собою чи в колі найближчих людей, або з тими, хто стоїть на нижчій соціальній сходинці від них. Вони вміють, не порушуючи норм етикету, «культурно» образити, що є спотворенням поняття «культурності» і за суттю є безкультур'ям.

Отож, наголосимо, що в основі «культурності» лежать певні знання і уважне ставлення до людини, до її почуттів, і та увага може бути виявлена і нашою зовнішністю, і поведінкою.

Але ви скажете: Ісус Христос і то робив учинки, які можна сприйняти як некультурні. Він, коли зцілював сліпого, намазав його очі су-

мішню слини з землею; Він нечемно поставився до матері, відмовившись підійти, коли вона кликала Його. А як образливо Ісус повівся з продавцями і покупцями в храмі, вигнавши їх звідти і попервертавши грошомінам столи. До того ж називав фарисеїв і книжників недобрими словами — і лицемірами, і сліпими проводирями, і убивцями пророків, і зміями та родом гадючим. А прийшовши до одного з них в дім, сідаючи за стіл — не помив рук.

Все це правда. Правда і те, що Господь не потребує, щоб хтось виправдовував Його вчинки, якими б вони нам не здавалися. Його вчинки виправдовують самі себе. Вони як крайні заходи, щоб донести до книжників і фарисеїв істину, як «шокотерапія», бо Господь бачив їхнє жажне майбутнє через їхню догматичну зашкарубленість — і таким чином хотів вивести їх зі стану самовдоволення і псевдосвятості до активної думки, до покаяння. Кожен з окремих випадків уявної некультурності Ісуса можна пояснити турботою про тих людей, до яких вона була виявлена. Це була правда щирого люблячого серця, відкрито висловлена тим, хто зневажав Його, Сина Божого, і відвертав від благодаті багатьох, обманутих їхнім лицемірством. Отож, Ісус Христос керувався любов'ю і ніколи не поведив Себе виключно, ексцентрично, зневажливо, щоб привернути до Себе увагу, як хтось може думати. До Нього увагу привертали добрі вчинки. Бо, як написано, «не

мав Він принади й не мав пишноти, щоб приваблювати Своєю зовнішністю. І хоч «провини Він не учинив, і не було в Його устах омани», Ісуса зневажали, та Він не відплачував тим же, як це можуть зробити навіть найкультурніші люди. Але звернімо увагу, скільки батьківської уваги, скільки чемності виявляє Христос до блудниці, яку хотіли каменувати, до Марії, Марти та Лазаря, до тих, кого зцілив, кого годував хлібами. Кожен, хто шукав правду, бачив в Ісусі якщо не Бога, то найдобрішу, найчуйнішу, найкультурнішу в нашому розумінні людину. Христос поважав Себе, бо носив гідність Сина Божого, і поважав усіх людей до тієї міри, що віддався на муки ради їхнього спасіння. Те, що лежить в основі справжньої культурності, набуло в Ісусі досконалості. То чом не сприймати Господа досконалим культурною особою?

До культурної поведінки закликав Ісус і учнів Своїх. Він наголошував на заповіді: «Люби свого ближнього, як самого себе» (Мт.7:12). Або: «Стережіться, щоб ви не погордували ані одним із малих цих...» (Мт.18:10). Ісус умивав ноги Своїм учням і казав, що «хто великим із вас хоче бути — хай буде слугою він вам» (Мт.20-26). Тобто: не поведіться в спілкуванні з іншими людьми зверхньо, зневажливо, поставте себе в спілкуванні з ними на один рівень, зрозумійте їх — і вас приймуть, вас будуть слухати.

Великим зразком посправжньому культурної особи є апостол Павло. В першу чергу відзначимо його глибоку обізнаність в науках. Він багато знав, багато читав, навіть цитував язичницьких поетів, як у листі до Тита. Апостол Павло шанував книги, про що свідчать рядки з Другого послання до Тимофія: «...плаща принеси... і

книжки, особливо пергаменові» (4:13). Бачте, він не хотів залишатися в невіданні, що робиться навколо нього, про що пишуть люди і що тривожить їхній розум. Він прагнув знати, а для цього йому потрібні були книги. Саме цей аспект культурності — знання, освіченість — дав йому змогу говорити на рівні зі священниками, намісниками, царями і мудрецами того часу — афінськими філософами. Уявіть Павла без його знань, без красномовства, Павла, який зважає науку і не може зліпити до купи два слова — хто б зі світських достойників захотів говорити з ним? Але необхідно, щоб хтось і таким доніс звістку про спасіння в Христі.

Апостол Павло радив бути бездоганим у поведженні, а сам, за наукою Христовою, намагався ввійти у становище будь-якої людини, зрозуміти її, а значить не образити і не відштовхнути від себе. Як він пише: «Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких» (1Кор.9:21).

Апостол Петро як істинний учень Христовий також володів внутрішньою культурою, знав ціну уважливого, шанобливого поводження, тому і писав у своєму посланні до віруючих: «Поводіться поміж поганами добре...» — та: «Шануйте всіх...» І зауважує: незважаючи на вашу добру поведінку, ви будете страждати, але «на це ви покликані». Тобто ви покликані до чемності, до чуйності, до уважності, до любові, до праведності і до страждань, якщо на це є воля Бога. Слова Ісуса та апостолів звернені і до нас, віруючих ХХІ століття. Якщо ми не тільки називаємося християнами, то не повинні цура-

тися культури в доброму її вияві, особливо якщо це стосується нашої поведінки і ставлення до людей, які нас оточують.

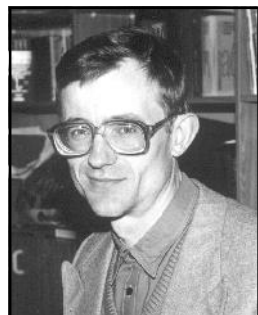
Переваги культурності в християнському середовищі важко переоцінити. Християни, яким не чужа культура, не рубають з плеча, а тому не ранять душ ближніх своїх, не кричать, не сваряться, отже, в їхньому середовищі конфлікти хоч і бувають, але не поглиблюються, а вирішуються в душі любові.

Такі християни дотримуються порядку в своїй хаті, на своєму подвір'ї і певно, що не збирають сміття під порогом, помий не виливають на вулицю і не прив'язують собак під дверима хати. Тому що вони чисті не тільки совістю, але й зовнішністю, мають відкрите не тільки серце, але й дім.

Справжні християни вчать культурі своїх дітей — і вони вміють поводитися за столом, в гостях, в школі чи в будь-якому іншому громадському місці, вміють вітатися і дякувати, і ні в якому разі не лаються, чемні з дорослими і слухняні. Зрештою, діти здебільшого ведуть себе так, як ми, їхні батьки.

Християни з відповідним рівнем культури не бояться працювати в недільній школі, а служителям і батькам не страшно довірити їм своїх дітей. Вони відважно зайдуть в дитячий садочок, загальноосвітню школу чи університет, бо знають, як там поведеться і що сказати. Не матимуть психологічних перешкод у спілкуванні ні з робітниками, ні з

**Василь
МАРТИНЮК,**
літературний редактор
журналу «Благовісник»
та газети «Голос надії» (м. Луцьк)

урядовцями, ні з вченими, бо інтелектуально почуваються не нижче від них.

Вони не пропускають можливості використати для проповіді пресу, радіо чи телебачення, візьмуться за організацію будь-якого християнського заходу і будь-якого масштабу. Бо вони орієнтуються в суспільних цінностях, володіють рівнем суспільної культури, а над це — ще мають цінності Божі.

А тепер кожен з нас може визначити рівень своєї культурності. В першу чергу, як ми читаємо Біблію, чи читаємо іншу християнську духовну літературу, чи прочитали хоч один класичний художній твір, чи цікавимося християнською періодикою? Якщо ні, то, мабуть, нам важко висловити свою думку, наше мовлення логічно не послідовне, воно засмічене так званими словами-паразитами, які ми часто повторюємо без потреби, за звичкою, або наша мова — суцільний суржик, тобто суміш українських і російських слів, діалектизмів і жаргонізмів.

Що ж, нам не вистачає освіти. Це можна виправити, читаючи Біблію українською мовою, класичну українську літературу, християнську літературу українською мовою, спілкуючись українською мовою, слідкуючи за своїм мовленням, завчаючи напам'ять довершені з мовного боку тексти та вірші.

Чи не шокує людей наш зовнішній вигляд, наша поведінка за столом, в спілкуванні один з одним або коли

стоїмо за кафедрою? Чи не шморгаємо носом, чи не намагаємося всіх перекинути, чи не жестикулюємо аж надто активно, чи навпаки — такі сонні, що аж позіхаємо, забуваючи прикрити рота рукою.

Можливо, ми не любимо вітатися, не виявляємо поваги до старших і до своїх керівників, навіть якщо вони віруючі. Чи не доводилося нам нехтувати чергою в магазині або будь-де, попереджати усіх, щоб зайти, вийти, сказати, отримати? Можливо, ми, чоловіки, не уважні до жінок (наприклад, вона несе важку сумку, а ми йдемо поруч, розповідаючи їй про Божу любов і натхненно розмахуючи руками)? Тоді нам потрібно згадати елементарні правила етикету.

Чи не полюбаємо ми, бра-

ти, а особливо сестри, співаючи або декламуючи, вимовляти українське слово «життя» як «жицця», а «світять» як «свіцяць», а виконувати російські пісні з таким «московським» акцентом, що й не почуєш м'яких звуків т` чи д` («церпение», «Гасподзь»), ще й до того притупувати ногою? Це також не зовсім добре, бо будь-яка театральність, штучність у голосі, у вимові слів, у рухах — вияв браку культури. Нам треба постаратися бути щирими без претензій на якусь особливу вишуканість.

Якщо ж ми не помічаємо за собою жодного з перерахованих недоліків, то звернімо увагу, чи ми такі ж удома. Чи спокійно ми говоримо з друзями або чоловіками і з дітьми, чи, може, весь час покрикуємо, зовсім не слідкуючи за своєю поведінкою, як кажуть, розслаблюємося? Може бути, що наша культурність — це тільки маска, яку ми вдягаємо, виходячи з дому. В такому разі, це вже не звичка, не невігластво, а духовна проблема, яка потребує покаяння і молитви.

Отож, будьмо знаючими, ввічливими, чемними, щирими, уважними — культурними, як наш Господь Ісус Христос, — і тоді нам спілкуватися один з одним буде великим задоволенням. До того ж ми приваблюватимемо до себе людей зі світу. Можливо, і вони отримають спасіння в Христі, що має бути для нас найбільшою нагородою.

*Василь
Мартинюк*

«Хотілося всім кричати про те, що Бог живий і діючий!»

Вітаю Вас, шановні брати і сестри у Христі Ісусі.

Хочу поділитися з вами частинкою свого життя, своєю історією початку дороги з Христом. Я народилась 1975 року. Віруючих у сім'ї не було. Лише бабуся інколи щось говорила про Бога. В 17 років одружилася і, чекаючи дитя, серйозно захворіла. Пролежала місяць в міській лікарні. Лікар запропонував аборт — мовляв, себе не збережеш, а подумай, яке дитя народиться після стількох ліків. Пропонував зберегти себе, а діти ще будуть. З діагнозом пієлонефрит, гідронефроз і ще щось третє, не пам'ятаю назви, відправили мене в обласну лікарню. Істи не можна нічого жирного, солоного, солодкого, печеного, смаженого. Права нирка стала наполовину нижче від лівої, почала гнити. Лежати можна було лише на одному боку; згодом від перевантаження і в лівій нирці почалась та ж історія, почалася анемія.

Катетери, уколи, крапельниці, знеболюваче, антибіотики, три переливання крові. Кожен рух — біль, ноги підкошуються від знесилення. Єдине, що тримає, — дитя. Лікар приписав найсильніший антибіотик, який тільки є, але ні за мене, ні за дитя гарантії не давав. Мені майже нічого не говорили, і лише по заплаканих очах рідних і суворому обличчі лікаря я бачила, що все погано.

Вночі я спала півтори, від сили дві години, а то ходила

або лежала, чекаючи на медсестричку: вони постійно до мене підходили і, якщо біль був зовсім нестерпним, кололи анальгін. Постійно трималась висока температура.

Однієї такої ночі, коли я прокинулася від болю, я подумала: «Дитя може жити лише з 7 місяців від початку вагітності, до сьомого ще місяць... а я помираю...» Висновок пронизав моє серце чорною, холодною, як ніж, безнадією. Тоді я не знала Бога, але зрозуміла, що ніхто і ніщо в цілому світі не може мені допомогти. Ніхто, окрім Бога! Заплаканими очима дивлячись в стелю, я сказала в серці: «Господи, якщо Ти є, почуй, і як хочеш мене забрати, забери мене одну, дитя залиши...»

Поволі на мене накопилася дрімота. Потім я відчула, що піді мною не було опори, що я вишу над ліжком на простирадлі, яке тримають з чотирьох кутів. Я вирішила: «Все, мабуть, кінець...» Завжди, прокидаючись, я бралася за живіт і слухала, чи живе дитя, бо від такої кількості ліків і віл звалився б. Воно ворухнулося... Жива! Але що ж відбувається? (Було таке почуття, як від польоту вві сні). Мені закортіло подивитися. Я трохи розплющила очі: крізь вії побачила біля себе білу, ніби в прозорому світлому тумані постать, але то був не халат, а щось широкіє і довге аж до п'ят. Вона стояла прямо наді мною. І тоді я

провалилася у щось м'яке і тепле. Вперше за два місяці безсонних ночей я заснула, згорнувшись клубочком навколо живої, але ще ненародженої дитини. Коли я прокинулася, був день, точніше п'ять годин, майже вечір. Сусідка в палаті покликала медсестру. Та, глянувши на мене, побігла за лікарем. Вони разом оглянули мене і хотіли знову ставити крапельницю, але лікар сказав, що поки що не потрібно.

В приймальні вже півтори години чекають рідні. Встаючи з ліжка, я чекала болю, його не було... Йдучи коридором до своїх, старалась ступати обережно, щоб не заболіло — болю не було. Я повернулася з боку в бік — болю не було. Мої почали розпитувати, плакали... Лікар сказав, що призначив ще одне обстеження, що, на його думку, все гаразд, а далі буде видно. Через три дні, вийшовши до відвідувачів, я побачила, що всі мої, навіть чоловік, стоять біля лікаря заплакані. Перша думка: «Перед смертю відпустило...» А виявилось, що мене сьогодні виписують, — я повністю здорова.

Дізнавшись про це, мені хотілося всім розказати, кричати про те, що Бог живий і діючий! Але як би прийняли люди таку розповідь, адже в мені було стільки ліків, що, мабуть, всі подумали б, що це їх дія на мій розум. Це був початок моєї дороги до Христа. Мій перший крок Йому назустріч.

Лише через п'ять років я знайшла християн віри євангельської! (Як гарно звучить!) Стала віруючою, прийнявши водне і духовне хрещення в один день — день П'ятидесятниці.

До речі, мій синочок народився абсолютно здоровим,

ніякого натяку на те, що ми з ним пережили. Слава Ісусу! Я славлю і хвалю мого Господа, і знаю, де б ми не були, Бог чує і бачить нас, наші серця, ходить завжди з нами поруч, дивиться, слухає і чекає. Чекає, щоб ми покликали Його ім'я своїми вустами — і тоді він уже

ніколи не залишить нас, і з Його руки нас уже ніхто не вирве. Ніхто і ніколи! Він — Пастир добрий. Пастир добрий кладе життя своє за вівці. Поклич — і Він відповість.

*Оксана Тищенко,
м. Бердичів*

Володимир Мойсейович МУРЗА: «Я відчуваю водіння Духа Святого»

Голова Союзу церков християн віри євангельської Російської Федерації Володимир Мойсейович Мурза — наш земляк. Родом він з Рівненської області. Але з волі Божої сьогодні працює в столиці Росії. Наша розмова з ним — про минуле і сьогоднішнє життя п'ятидесятницьких церков Росії.

— Розкажіть, будь ласка, про свій шлях від села в Рівненській області до Москви.

У 1959 році мене за віру в Бога засудили на три роки ув'язнення. Відбувши свій строк, я поїхав у місто Лапінськ Краснодарського краю, де жив мій дядько, і там сталося те, що трапляється з молодими людьми — закохався. Коли я одружився, мені вже було майже 24 роки. Нареченою була проста російська дівчина, і я думав, що саме через неї залишився в Росії. Потім одного разу в Україні, коли ми молилися, Дух Святий звернувся до мене: «Не думай, що ти через дружину потрапив у Росію, Я послав тебе туди». Тоді лише я зрозумів, що це був план Божий. Вона з сім'ї баптистів, батько її був пастором у баптистській церкві. Тричі був засу-

джений за віру в Бога, на поселенні був, в цілому десь 17 років провів в ув'язненні. Дім його одного разу відібрали за те, що при арешті він не відірся від Бога.

Після одруження ми з дружиною оселилися в Алтайську Ростовської області.

Община в Алтайську складалася десь з 15-17 чоловік. Проповідників було мало — і я став проповідником, а через деякий час мене вибрали на дияконське служіння. Можливо, через те, що мій батько був пресвітером у реєстрованій церкві в Україні, мене не рукопокладали майже 10 років, до 1976 року. Я виконував служіння в Алтайській церкві, відвідував церкви в області, у Краснодарському краї. В 1978 році я був рукопокладений на пресвітера. В цьому ж році одержав багато настанов від Господа щодо

реєстрації, які не один раз підтверджувалися. І ми погодилися на реєстрацію окремо від баптистів. В нас було створено пресвітерську раду автономного братства, і я входив в цю раду. Ми відвідували багато церков, вирішуючи різноманітні питання. Окрім пасторського служіння в місцевій церкві, мене в 1981 році обрали старшим пресвітером євангельських церков Ростовської області, а через два роки — Краснодарського і Ставропольського країв. А також я опікав церкви Донецької області: відвідував, проводив збори, конференції, виконував священнодії. Потім мене обрали старшим пресвітером Північнокавказького регіону. Так було 10 років. Ми дуже прагнули створити Союз п'ятидесятників. Нам постійно відмовляли, куди б ми не звертали. Ще до реєстрації нас дуже переслідували. Штрафували, шукали причин, щоб завести справу, щоб посадити за віру

в Бога. Але ми не зупинялися, продовжували проводити служіння. Церква виросла до 35 чоловік. Коли ми в 1978 році зареєструвалися, наша церква почала зростати. Бог хрестив Святим Духом. Церква з 35 членів виросла до 350 (це в брежнєвський період, період застою). Я як старший пресвітер цього регіону продовжував об'єднувати церкви. Так відбувалося приблизно до 1988 року, коли було створено консультаційну раду, комі-

є. Особисто я відчуваю водіння Духа Святого. Ми мали колись внутрішні відкриття. Наприклад, за 15 хвилин до того, як повинна була приїхати міліція, ми відчували це. Дух Святий побуджував: «Закінчуйте, зараз прийдуть!» Ніби хтось говорив до нас, щоб закінчували. Пам'ятаю, одного разу був молодіжний з'їзд, я тоді був членом Обласної ради церков, мені доручили також молодіжне служіння по області, і я відчув якийсь

страх за молодь, людський страх. Я почав молитися: «Господи, збережи цю молодь». Зібралось десь 200 людей, на той час це було дуже багато — і не могло не впасти в «око влади». Тоді Дух Святий проговорив до мене через сестру: «Сину мій, не бійся, я збережу». То було особливе

натхнення, віра, що говорив саме Господь. І ось тоді почалося служіння: благословення, гучне, без страху і сумніву — ми довірилися Духу Святому. Часто в житті трапляються такі моменти, коли Дух Святий відкриває, попереджає про небезпеку. Так охороняє Бог. Протягом довгих років я жодного разу не потрапляв на список. Я не боявся, а достойно ніс звання служителя, хоча змінювали іноді місця для збору, бо ж неприємно,

коли тебе проганяють. Ми мали таку близькість з Богом, що забували про все, а старалися якомога більше нагодувати свої душі вічним Божим Словом, а також нагодувати людей, щоб вони могли жити, вільно дихати і не падати в часи випробовувань. Випробування якимось чином наближали нас до Господа. Зараз свобода. Свобода проповіді Євангелії, і люди зрозуміли: як хочеш, так і ходи перед лицем Господа. Хочеш, вважайся віруючим, хочеш — ні! Не всі розуміють, що свобода не для бізнесу чи якихось наших особистих справ, а для діла Божого, для спасіння людей. «Церкви же во всей Иудеи и Самарии были в покое, назидаясь, и ходя в страхе Господнем... умножались». Так було в часи апостолів, але це не відповідає сучасному стану церков. Ми сьогодні бачимо багато церков, які дуже слабенькі духовно. Служителі ще не утвердилися, не зміцнилися. Тому нашим завданням є проводити семінари, конференції, готувати служителів до можливих випробувань, утверджувати їхню віру.

— Як Ви, виходець з традиційної п'ятидесятницької сім'ї, ставитеся до нововведень, які в останній час з'являються в наших церквах?

— Ви знаєте, внутрішньої тривоги у мене немає. Ми

**На сьогодні у Союзі церков
християн віри євангельської
Російської Федерації
54 об'єднання,
1300 церков,
100 тисяч членів церков,
10 % церков мають
молитовні доми.**

тет усіх п'ятидесятницьких церков. Ми почали добиватися права на проведення з'їзду. Перший з'їзд п'ятидесятників Росії відбувся 10 років тому, 16 травня. Його учасники представляли до 50 церков. На цьому з'їзді були також представники з України, Білорусії, Молдови. Головою Союзу Росії обрали Біласа Романа Івановича. Мене — першим заступником. В березні 1991 році відбувся перший з'їзд Об'єднаного Союзу СРСР, не якому Р.І. Біласа було обрано головою Об'єднаного Союзу, а мене — головою Союзу Росії. І ось вже десять років я несу це служіння. Згідно статистичних даних, ми на сьогодні маємо 54 об'єднання, більше 1300 церков, близько 100 000 членів церков, не рахуючи відвідувачів і дітей. Лише 10% місцевих церков мають молитовні будинки.

— Вам доводилося працювати в умовах переслідувань і зараз — в умовах свободи. Чи є різниця в діях Духа Святого тоді і тепер?

— В якійсь мірі, я б сказав,

Ласкаво просимо, місіонери, в Росію!

нагадаємо нашим братам місце з Писання: «Пасіть стадо Боже, що у вас» (1 Петра 5). Різні люди вливаються в наші общини: з традиційними чи новими формами служіння. Пасторське служіння, групи прославлення. Можуть руки піднімати, плескати в долоні. Ми говоримо тоді: брати, ви маєте традиційну церкву, пасіть так, як ви навчені. Ми проводимо різні конференції, бесіди, аби утримати нашу церкву єдиною. Тому ми не боялися цього. І ми вважаємо, що й церквам з традиційною формою служіння є чому повчитися у нових. Згідно зі статистикою, у церквах з новою формою служіння приблизно в 10 разів більше людей каються, ніж в традиційних. Так само й хрещення приймають десь у 10 разів більше людей. Якщо ми дійсно віримо Богові, дійсно відроджені, то все непотрібне відсічеться, відстане від них. Я відвідував дуже багато церков в Америці, Бразилії, Кореї. Там не такі церкви, як у нас, традиційні. Там у деяких плещуть в долоні, у деяких голосно вигукують: «Алілуя!» В Америці ми зустрічали людей з Асамблеї Божої, які плещуть в долоні і навіть хороводи водять, і знаходять для цього підтвердження в Біблії, але це не наше, у нас так не прийнято. Ми не звикли бачити, щоб у нас, наприклад, падали люди. Наше завдання, щоб церкви були живі духовно і служили Богові.

— Я розумію, що церкви, які входять в Союз, дуже різні. Але, якщо можна, опишіть в загальному стан церков Росії.

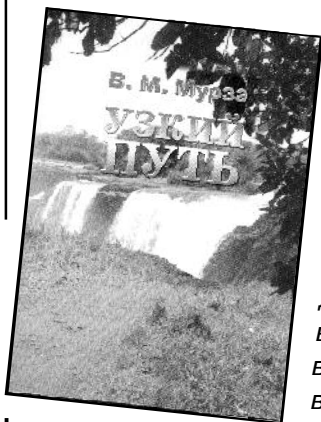
— Перш за все, в багатьох церквах мало навчання, євангелізацій, покаяння. Більшість церков нові, у них молоді служителі. Дуже часто туди проникає лжевчення. Коли немає місіонерської праці, немає покаяння — цер-

ква втрачає сили, гасне дух молитви. Церква не народжує нових членів. В цьому вона багато втрачає. Хоча у нас є церкви, де понад 3 тисячі членів. І вони ще більше шукають Господа і Його волі для свого життя. Така стратегія Духа Святого. Тих, хто трудиться, Бог примножує, примножує, примножує. Але є такі пастори, в яких було 20 членів, за 10 років двоє прийшло в церкву, двоє померло, — так і залишилося 20. Ніякої євангелізації, вони говорять, що неспроможні зібрати плоди. Але ж посіяти можна. І це в часи свободи. Дуже багато залежить від пастора. Нема духовного зросту, немає духа молитви, немає місіонерської праці — і у церкві застій. Тут з'являються різні проблеми, незгоди, яких менше в церквах, де пастори активні, шукають досягнення зросту духовного. Дуже важливо, якщо пастори проповідують про Духа Святого та Його дії у житті людей, це велика сила.

— **Ваші побажання віруючим України.**

— Українці-християни зробили дуже багато для Росії. Коли почалася свобода, ми їздили по церквах України і просили братів, щоб вони приїжджали в Росію проповідувати. Тут потрібні пресвітери, диякони, місіонери. І сьогодні більше половини наших церков очолюється українцями. Це пастори, диякони, євангелісти, єпископи регіонів, старші пресвітери областей. Я бажаю, щоб українці продовжили свою працю в Росії, молилися за Росію. Оскільки Україна не на краю землі, а Бог говорить, щоб проповідували Євангелію до краю землі, то ми запрошуємо до краю землі. Ми будемо дуже раді бачити вас тут і підтримувати у праці. Я звертаюся до читачів журналу «Благовісник»: нехай Бог благословить вас у цьому третьому тисячолітті, коли ми чекаємо приходу Ісуса Христа, великих дій Духа Святого.

**Розмову вів
Юрій ВАВРИНЮК**

* * *

Ось один випадок з мого дитинства. Це сталося незадовго до арешту батька. Я знову дуже захворів і довго не їв. Мої батьки постійно молилися Богу про моє оздоровлення, але мені ставало щораз гірше. Тоді вони змирилися з думкою про мою смерть і почали готуватися до похорону. Батько тоді постійно відвідував навколишні села і проповідував Євангелію. В ті дні у нього було заплановане таке відвідування. Два брати зайшли за батьком, щоб разом піти на служіння. Батько довго не наважувався піти, боявся залишити мене. Він боявся, що коли повернеться, мене вже поховують. Всі разом стали на коліна і почали молитися. Батьків друг на ім'я Герасим, сповнившись Святим Духом, сказав: «Брате Мойсей! Ми продовжимо молитися, Дух Святий наповнить брата Миколу, він покладе руки на хлопчика і Бог зцілить його. Підтвердженням зцілення буде те, що коли ми вийдемо з дому до найближчої галявини, твій син попросить їсти. Коли ти повернешся після служіння, твій молодший син зустріне тебе». Все сталося точно так, як обіцяв Господь: я одержав зцілення.

Із книги В.М. Мурзи «Узкий путь»

Долчною тіні смертної

У першому номері журналу «Благовісник» за 1999 рік була опублікована стаття про життя та духовну працю одного із найвизначніших п'ятидесятницьких проповідників України Івана Воронаєва. Сьогодні знову повертаємося до цієї теми і пропонуємо спогади сина Івана Юхимовича — Павла, у яких він згадує обставини арешту батька та про подорож брата Петра до нього в концтабір. Ці спогади склали основу книги Павла Воронаєва «Мое життя у Радянській Росії», що вийшла друком у Сполучених Штатах у 1969 році. Ми публікуємо їх за книгою Володимира Франчука «Просила Россия дождя у Господа».

Арест отца

В то время (початок 30-х років — примітка редакції) все церкви миссионерского движения «Христиан Веры Евангельской» были закрыты, а пасторы арестованы. Несколько близких друзей моего отца были арестованы, и он чувствовал, что будет следующим, самое большее — оставалось несколько дней. Мой отец и мать проводили дни в молитвах, чтобы Бог дал им мужество встретиться лицом к лицу с надвигающимися арестами и жестоким испытанием. До сегодняшнего дня я все еще хорошо помню своего отца в углу спальни, стоящего на коленях и молящегося, его лицо, погруженное в ладони, слезы, льющиеся из глаз, тело, сотрясаемое рыданиями, когда он просил Бога о силе и мужестве. «Господь, ты знаешь... если я нужен тебе... я готов... дай мне мужество...»

Затем это случилось. Была холодная зимняя ночь. Мы спали. Это было после полуночи. Нас внезапно разбудил резкий удар в дверь, и кто-то закричал громким голосом: «Именем закона, откройте!»

Отец торопливо оделся и открыл дверь. Там стояло несколько агентов секретной службы. Они закричали на отца, что он арестован. Один держал револьвер, приказал отцу поднять руки, в то время как другой начал обыскивать. Агенты тщательно обследовали наши вещи. Они изорвали подкладки нашей одежды и вспороли матрацы на кроватях. Вся мебель была перевернута вверх дном и сдвинута со своего места. Обыск длился более двух часов. Несколько больших коробок были наполнены Библиями, другой религиозной литературой и личной корреспонденцией. Всё это было изъято.

Двое младших детей, Тимофей и Надежда, были напуганы громкими криками и ругательствами. Моя мать так и стояла на месте. Её губы дрожали, глаза были полны слез, она разразилась плачем. Маленькие Тимофей и Надежда заливались слезами.

Обыск был закончен. Мать, запуганная и оцепеневшая, собрала вещи в небольшой узелок для отца с собой: смена белья, теплое одеяло, немного еды.

Секретная служба ждала тюремной машины. Через мгновение отца увезут. Мы смотрели на него как бы в последний раз и старались запечатлеть в своей памяти каждую черту его лица. Голова отца склонилась вперед. На его бледном лице было выражение величайшего утомления. Уголки губ слегка подергивались. Его волосы стали седеть. В течение тех последних нескольких дней он стал стариком. С каждой прошедшей минутой нашим сердцам становилось тяжелее от нависшего чувства потери нашего дорогого отца. Он боялся заговорить из-за опасения потерять самоконтроль.

Наконец один из агентов закричал: «Пора ехать!» Мы говорили слова прощания нашему любимому отцу, словно прощались перед смертью. Он нежно поцеловал сначала Тимофея и Надежду, а затем остальных детей, делая над собой последнее усилие, чтобы сдержаться. Он не мог вымолвить ни единого слова. Он обнял мать. Протянул к нам руку, говоря печальное «до свидания!» В последний раз он посмотрел на нас глазами, полными слез, и пошел. Моя маленькая сестра Надежда закричала: «Папа, папа, папа...» На какое-то мгновение отец задержался, но сотрудник грубо приказал ему идти. Не оборачиваясь, он последовал своей печальной дорогой.

Мать заметила, что отец не взял свой узел, и она выбежала отдать его ему. Она умоляла

агентов разрешить ей пройти с ним до машины. На сердце в отца было тяжело. Он ничего не видел перед собой, лишь мрачную тюрьму, пожизненную разлуку со своими любимыми и, в конце концов, — смерть. Мать молча шла позади него. В одно мгновение жизнь превратилась в пустоту: муж, отнятый у неё, шесть детей, за которыми нужен присмотр, меньшему нет ещё и трёх лет. Как она могла вынести это! Казалось, это не было реальностью. Вероятно, она думала, что это был ужасный кошмар, от которого она очнется и обнаружит, что все хорошо. Но нет, здесь её муж, офицеры секретной службы позади них с нагаками в руках. Это должно быть реальностью. Она молча зарыдала, и слезы устремились по её щекам.

Мрачный черный автомобиль под названием «черный ворон» был перед ними. Один из офицеров открыл дверь, подавая знак отцу входить. Ещё раз отец обнял мать, стараясь успокоить ее словами: «Бодись, Катюша. Бог позаботится о вас... иди и побереги детей. Всё будет хорошо...» Он говорил успокаивающе и убежденно. Она улыбнулась ему сквозь слезы. Наклонившись со ступенек машины, он поцеловал её. Мгновение спустя двери машины захлопнулись и разделили их, вероятно, навсегда. Машина удалилась на рассвете.

Во время первых трёх месяцев отца содержали в специальной секретной тюрьме в Одессе. Никому не разрешалось посещать его, приносить еду или одежду. Отец был подвергнут самому бесчеловечному обращению, которое можно себе представить. В середине ночи его вызывали на перекрестный допрос. Безо всякого основания его подвергли непрерывному 18 часовому допросу.

Секретная служба стремилась вынудить его признать, что он был шпионом, связанным с антикоммунистической деятельностью. Во время допросов отца объявили международным агентом, распространяющим религиозную пропаганду с целью превращения России в американскую колонию, и что его наняло капиталистическое правительство США. Это, конечно, было абсурдом, нелепостью.

В начале четвертого месяца пребывания отца в тюрьме он был переведен в государственную тюрьму в нескольких милях от Одессы, где он провёл последующие семь месяцев. В этой тюрьме нам разрешили навещать его один раз в месяц на 15 минут и приносить ему «передачу»: сверток со сменой белья и пищей.

Однажды, когда мать принесла передачу с едой и бельём отцу, тюремщик отказался принять её. Матери резко ответили, что его нет в этой тюрьме. Они отказались сообщить какие-либо сведения. После нескольких попыток мы, в конце концов, встретились с государственным прокурором, который сказал нам, что отец был переведен в харьковскую тюрьму около трехсот миль севернее.

В этой тюрьме его приговорили к концлагерю на севере России. Это обвинение было вынесено «тройкой», секретной службой, известной в России как комитет трех официальных представителей. Этот комитет выносит в отсутствие подсудимого деспотичные решения, которые не могут быть пересмотрены или обжалованы.

Отца с пятьюдесятью другими заключенными погрузили, как скот, в товарный вагон товарного поезда, чтобы доставить в концлагерь. Они спали

на нарах, сделанных из толстых досок. Эти нары стояли ярусом вдоль стен вагона.

Через несколько месяцев мы получили известие от отца из концлагеря УФТ-УЗА на реке Выгегде, это более полутора тысячи миль севернее Одессы.

Поездка моего брата в концлагерь

Однажды утром нам пришло от отца долгожданное письмо. Он просил в нем теплую одежду и пищу. Это было печальное письмо. Что мы могли сделать? Почта отказывалась принимать посылки, отправляемые так далеко на север. Мы были в отчаянии. Единственный выход был — отвезти посылку лично. Было решено, что мой младший брат Петя совершит длительную поездку. Мать положила сухари, чай, мясные консервы, бекон, лекарство и одежду. Многие из продуктов дали нам некоторые наши друзья. Наконец мой брат отправляется в путь. Вот что далее произошло.

На второй день после выезда из Одессы он приехал в Москву, где должен был пересесть на поезд на Северном вокзале. Согласно расписанию, поезд, следующий по Транссибирской магистрали, должен был отправиться на следующий день, поэтому брат провел ночь у друзей. Утром он послал телеграмму отцу, сообщая ему, что находится в пути, и предложил попытаться получить разрешение на посещение.

После посадки в поезд мой брат Петя на четвертый день приехал в город Котлас. Это была последняя станция. Чтобы ехать далее на север, он должен был сесть на пароход. Сев на судно, он нашел его переполненным заключенными, охранниками и местными жителями, которые проживали в этой части страны.

В разговоре с попутчиком он узнал, что этого человека использовала администрация одного из концлагерей в этом районе в качестве автомеханика. К большому удивлению, услышав его имя, он сказал, что знает отца. Они шли трое суток, покинув пароход в Усть-Уме.

Мой брат пошел в контору местного концлагеря, чтобы убедиться, прибыло ли разрешение ему для следования в лагерь, где находится отец. Ему сказали, что никакого разрешения для него нет. Однако офицер предложил сделать запрос, но сказал, что требуется несколько дней, прежде чем можно будет получить ответ. Для моего брата это было большим огорчением. Ему ничего не оставалось, как ждать.

По пути из конторы он встретил автомеханика, с которым плыл на пароходе. Узнав о причине огорчения моего брата, он спросил его, не пойдет ли он на риск скрытно поехать на грузовике. Он сказал, что автоколонна из трёх грузовиков идет на север, чтобы забрать груз, нескольких офицеров лагеря и их багаж. Один из водителей грузовика был другом механика и мог организовать поездку моему брату. Мой брат с готовностью принял приглашение.

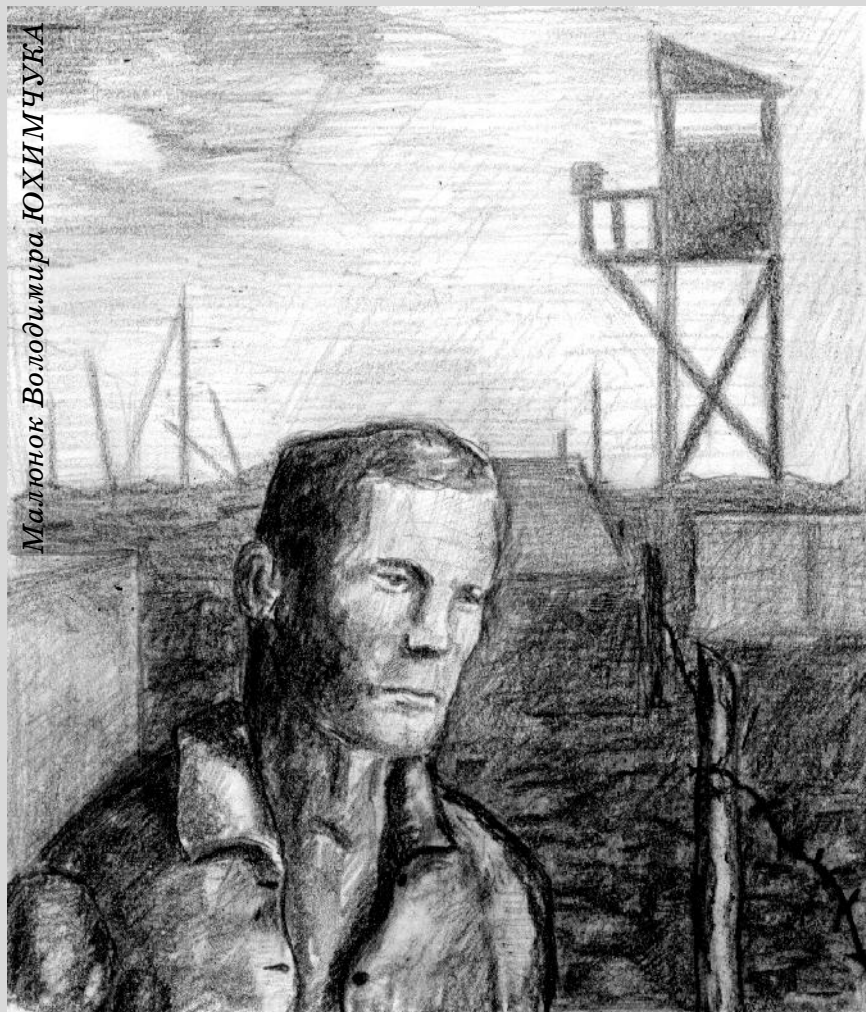
С приходом ночи он спрятался за имуществом, и все шло хорошо до тех пор, пока грузовик не остановился и он услышал, как кто-то спросил водителя, что он везет. К счастью для брата, часовой не осмотрел грузовик, в противном случае он бы обнаружил его. Проехав ос-

таток ночи, он прибыл в концлагерь УФТ-УЗА.

Друг механика договорился с другим водителем, чтобы мой брат продолжил поездку. Этот водитель согласился взять его при условии, что он даст ему немного продуктов, предназначенных для отца, что брат мой и сделал. Снова он продолжал свой путь, спрятавшись среди груза. Набравшись смелости, он смотрел через небольшое отверстие в брезенте на окружающие окрестности. Он видел мили нескончаемого леса, болота, озёра и девственную природу.

Наконец грузовик достиг места назначения. Это был конец вымощенной заключенными дороги. Но он прошел ещё многие мили далее на север. В этот раз он вынужден был идти пешком, присоединившись к

группе заключенных, которые ремонтировали линию телефонной связи. Бригадир разрешил ему положить посылку в телегу с оборудованием, и он шел с ними весь день по грязной дороге. Когда опустилась ночь, они разбили лагерь. На следующее утро один из линейных монтеров подслушал телефонограмму о том, что получено разрешение на десятидневное посещение отца. Это, конечно, освободило моего брата от постоянного страха в ожидании неприятных последствий. На утро одиннадцатого дня после выезда из дома мой брат прибыл на место своего назначения. Теперь он находился внутри отцовского барака. Но отец был далеко на работе. Вскоре заключенные стали приходить на обед. Они окружили моего брата и задавали много вопросов о поездке и условиях жизни на воле. Затем пришел

отец. Мой брат бросился к нему. Отец удивился, увидев его так скоро, так как разрешение было получено только за день до этого. Они обнялись и расцеловались. У брата заняло сердце, увидев, как изменился отец. Когда-то полный и здоровый мужчина, теперь стал бледным и худым. Они сели на бревно и говорили. Их разговор был прерван звуком свистка часового. Отец сразу ушел, взяв свой оловянный котелок, чтобы получить обед. Он вернулся с пинтой водянистого супа, небольшим кусочком соленой рыбы и черного хлеба. После еды отец должен был вернуться на работу. Мой брат находился в бараке, отдыхая от долгой и утомительной поездки.

В конце дня, когда отец вернулся с работы, он предложил пройти до ближайшего леса, примыкавшего к лагерю. Из-под мышки отец достал небольшого формата Новый Завет и тихо читал. Затем они оба встали на колени помолиться. Они благодарили Бога за благополучную поездку и их встречу. Отец говорил, что он ходит в лес на молитву и уединенное общение с Господом настолько часто, насколько это было возможно. Вскоре они вернулись в лагерь и обнаружили, что заключенные выскакивали из барачных со своими оловянными мисками, чтобы получить ужин из лагерной кухни. Они поспешили, чтобы получить свой. Пища была постной. Как только они закончили есть, охранник издал свист, и все узники построились для проверки. Затем их повели спать. На следующее утро отец был освобожден от работы. Он показал брату лагерь. В нем было несколько барачных, вмещающих около десяти тысяч человек. Бараки были построены из бревен; каждый барак вмещал несколько сотен узников. Здесь они ку-

шали и спали на трехъярусных нарах. Бараки находились в антисанитарном состоянии, неотапливаемые, протекающие во время дождя.

Во время посещения отец был писарем в лагерной кладовой. Заключенные, проживавшие в бараке с отцом, принадлежали к команде лагерного обеспечения и служебному персоналу. Среди них были механики, кухонные рабочие, писари, бухгалтеры, завскладами и т.д. Эти заключенные имели некоторые дополнительные привилегии, меньше часов работы, порой несколько лучшую пищу три раза в неделю. Поскольку отец работал в конторе, его не направляли на тяжелую работу на открытом воздухе. Лагерь представлял собой действительно небольшой строительный административный городок с электростанцией, центральной столовой, пекарней, слесарным цехом, автогаражами, взлетной полосой, радиостанцией и т.д. Коммендантом лагеря был бывший большой начальник секретной службы, которого в качестве наказания выслали потому, что он в пьяном виде застрелил агента.

Во время зимы снег и лёд покрывали землю несколько футов толщиной. Однако заключенные работали в едва прикрывавшей их одежде, ступни ног были замотаны в тряпье. Перед отъездом мой брат отдал отцу свои кожаные ботинки, пальто и рубашку, взяв взамен его изношенную одежду. Пальто отца выглядело чуть лучше тряпья. Пара ботинок, которые он отдал моему брату, была настолько изношена, что он вынужден был связать подошвы веревкой, чтобы они не отвалились.

Десять дней пролетели быстро. В последний раз они пришли в лес для своего тайного

размышления. Когда они шли, у них было тяжело на сердце. Брат заметил, что у отца глаза полны слез, но он не плакал. Ему было тяжело сдерживать свои чувства. Брат ощутил большой ком в горле. Ему было очень жаль отца. Он чувствовал себя несчастным. Он не знал, что с собой сделать. Лицо отца было восково-бледным, глаза лихорадочно блестели. На руках — гнойники от недоедания. Он выглядел осунувшимся и уставшим. Как обычно, он почитал часть Священного Писания из своего маленького изношенного Нового Завета. Его голос дрожал во время медленного чтения. На страницах появились пятна от слез, падавших из глаз во время чтения. Они склонились на колени. Не в состоянии больше сдерживать себя, рыдая и молясь, он вскричал: «О Господи, о Господи, сколько... сколько...»

Брат был охвачен печалью и горем. И пришло время неизбежного отъезда. Расставание было почти невыносимым. Вырвавшись из отцовского объятия, он поспешил прочь, оставляя за колючей проволокой его утомленную, одинокую фигуру, со слезами, стекавшими нескончаемым потоком вниз по запавшим щекам. Последний раз он видел нашего любимого отца.

Брат благополучно вернулся домой из своей поездки в концлагерь. Несколько месяцев спустя трое моих братьев уехали из России. В связи с тем, что они родились в Америке, когда наша семья жила там, они автоматически становились её гражданами. Остальным членам нашей семьи повезло меньше, поэтому мы должны были остаться в Советском Союзе из-за того, что родились в России. Советское правительство не разрешило бы нам покинуть Россию. ■

Втіхати

Микола СИНЮК

«А Іван говорив до людей, хто приходив хреститися в нього: Роде зміїний, — хто навчив вас тікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння» (Лук.3:7-8).

Подія, про яку пише євангеліст Лука, своєю масштабністю нагадувала народне заворушення. За короткий час звістка про людину в одежі з верблюжого волосу з блискавичною швидкістю облетіла Єрусалим, Юдею, околиці Йорданські.

Байдужих майже не було: пани і раби, рибалки та воїни, домогосподарки і священники — всі повернулися в бік Йордану. Це не була запланована акція на мальовничому березі річки із запрошеннями і програмою заходів.

Динамічним поштовхом, який одночасно пробудив тисячі людей, була натхненна проповідь Івана. «Був голос Божий до Івана» (Лк.3:2), — сповіщає євангеліст. Пряме відкриття від Бога до проповідника — ось та обставина, яка змусить прислухатися до нашої проповіді навіть ворогів.

В. Брюлов. Останній день Помпеї (фрагмент)

Порожній храм в Єрусалимі спонукав первосвящеників терміново відрядити поважну делегацію, завданням якої було з'ясувати в Івана: «Хто ти?»

— Я голос... — була відповідь (Ів.1:23). Ось де справжній приклад глибокого смирення служителя і пророка. Я — голос, я пролунав і зтих, я знаряддя, інструмент в руках Божих. Тому саме про Івана говорить Христос: «Із народжених жінками не вставав пророк більший за Івана».

Вся велич служителя і пророка — бути покірним голосу Божому, розуміючи, що все, що він має, — не його, а від Господа.

Величезний натовп схвилювано слухав і зачудовано дивився на тих, хто заходив у воду і хрестився. Ось знову підійшли люди, і раптом юрба здригнулася від несподіваних слів: «Роде зміїний, хто навчив вас втікати від майбутнього гніву?»

Бажаю звернути пильну увагу читача на цей вираз — «втікати від гніву». Втеча як засіб захисту не раз допомагає людині у найнесподіваніших ситуаціях. Втеча — не завжди поразка, але завжди — вихід із становища.

Пам'ятаєте учнів, які були з Христом в Гетсиманському саду. Як побачили вони, що йдуть священники, йдуть озброєні вояки брати Божого Сина, то залишили Його і повтікали. Один з них навіть одяг свій залишив і втікав голий, тому що прийшла небезпека.

Іван бачив людей, які йшли на Йордан. Деякі люди йшли щиро, бачили свій стан і розуміли, що їм потрібне глибоке каяття. Але були інші, до яких він сказав ці слова: «Хто вас навчив рятуватися?» Люди відчували, що треба щось робити, що треба рятуватися, потрібно бігти, потрібно втікати від гніву Божого.

Коли люди панічно втіка-

ють, рятуючись від пожежі в лісі, то це страшно, це трагедія, але набагато страшніше, коли люди починають втікати, глибоко в душі розуміючи, що їм потрібно зробити якийсь вирішальний крок, щось змінити. Я зустрічав людей, які втікали у високі гуманістичні ідеї і говорили, що ми служимо ближньому, ми служимо народу і готові заради цієї ідеї пожертвувати навіть своїм життям. Та спокою в цьому не знаходили. Часто доводиться також зустрічати людей, які шукають заспокоєння у матеріальних розкошах і кажуть: «От, якщо в мене буде те чи те, я буду абсолютно спокійним, мої діти, внуки — теж». І в тому немає спокою. Ми зустрічаємо сьогодні людей, особливо молодих, які втікають самі від себе, втікають в нереальний світ, світ наркотиків та алкоголю, втікають у світ розпусти. Втікають і вважають, що вони там забудуться. Статистика свідчить, що минулого року в нашій області 180 людей вирішили втекти самі від себе, закінчивши життя самогубством, але не втекли.

«Хто, — каже Іван, — змусив вас втікати?»

Багато людей сьогодні хочуть втекти від самих себе, але я хотів би зауважити, що найпоширенішим засобом втечі напередодні третього тисячоліття є релігія. Я говорю це тому, що ті люди, які прибігли на Йордан, відчували, що їм кудись потрібно бігти, та вони не втікали за Єрусалим, не бігли в пустелю, але бігли до Івана. Як робили всі — так зробили й вони. Сьогодні люди масово втікають в релігію, наслідуючи інших, шукають заспокоєння для

своєї душі. «Хто навчив, — запитує Іван, — хто вас навчив, хто дав вам таку думку — втікати від майбутнього гніву?»

Це природна реакція живої істоти — втікати, коли небезпека. І в духовному житті також. Але куди? Куди втікати, куди бігти, де знайти порятунк — спокій для своєї душі? Дослідження свідчать, що в нас, у християнській Україні, тисячі різних вчень, різних сект, різних напрямків, відроджується язичництво. Люди шукають, куди втекти, кидаються туди-сюди, а це на руку сатані. Диявол зацікавлений людину спрямувати так, щоб вона бігла, не знаючи куди. Диявол зацікавлений, щоб людина бігла, не розбираючи шляху. Недавно в газеті Волинь була реклама: жінка, що підняла вгору руки; цитати із Божого Слова, ще й жирним шрифтом написано: «Прийдіть, і ви знайдете заспокоєння, знайдете оздоровлення». О, якась ясновидиця! Ще й безкоштовно — і біжать туди. Шукають: тут немає заспокоєння — біжать до наркотиків, там немає — біжать в розпусту. Ворог душі людської зацікавлений, щоб ми втікали, щоб ми бігли у своєму гріхові з однієї крайності в іншу. А сатана шепоче: «Тобі вже немає заспокоєння, ти вже ніде його не знайдеш, тобі треба накласти на себе руки».

Але Бог, звертаючись до нас через свого пророка, каже: «Зупиніться на ваших дорогах!» Для того, щоб втекти від гніву, потрібно не бігти, а зу-

Микола СИНЮК,
заступник голови ВСЦХВС,
директор місії «Голос надії» (м. Луцьк)

пинитися. Зупинитися на своїх дорогах і роздивитися, розпитати, де добра дорога, знайти її і йти нею.

Христос Ісус — Син Божий, про Якого Іван Хреститель свідчив: «Ось Агнецъ Божий, Який бере на себе гріх світу», сказав: «Я — дорога, правда і життя». Сьогодні мільйони людей бігають своїми дорогами, спішають, шукаючи там миру сердечного, і не знаходять, тому Слово Господнє каже нам: «Зупиніться! Погляньте, куди ви біжите? Хто навчив вас втікати?» Приму-сити бігти, не розбираючи стежки, — це мета ворога душі людської, це він спрямовує людину в науку чи то в спорт, чи то в багатство та у розкіш: біжи, не зупиняючись, бо там твоє майбутнє, твоє щастя, те,

чого ти прагнеш. А воно як горизонт — чим ближче до нього людина, тим далі він від неї.

Син Божий каже: «До Мене прийдіть, всі втомлені, всі знеможені». Прийти — означає зупинитися спочатку, пильно роздивитися і визначити, куди йти.

Пам'ятаєте, Христос спитав одного разу в учнів: «А ви за кого мене маєте?» — Ти Христос — Син Бога Живого, — відповів Петро. Це було усвідомлення, це було відкриття вічного Бога. Людина зрозуміла, що потрібно прийти до Божого Сина, бо лише Христос Ісус може дати справжній спокій людям, які метушаться у цьому світі, які не знають свого місця, свого початку і свого закінчення. Син

Божий кличе: «Прийдіть до Мене, всі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!»

«Хто сказав вам втікати від гніву Божого? — говорить Іван і далі продовжує: — Створіть же гідний плід покаєння». Не можна в нашому поспіху, в метанні туди-сюди створити достойні плоди каяття. Зупинімося на наших дорогах і роздивімося. Зупинитися під час бігу — це означає твердо оцінити ситуацію. Зупинитися — це означає зважено обрати нову стежку. Зупинитися — означає подивитися в очі Христу. Від праведного гніву Божого не можна рятуватися втечею. «До Мене прийдіть всі струджені і обтяжені працею, і Я заспокою вас».

Чи прийшов ти до Христа?

Конференція-семінар «Поет-християнин»

Про Бога, для Бога і на славу Богу

Християнин благоговійно відкриває свою Біблію і трепетно читає її як Боже слово. Йому в серце западають окремі рядки, образи, малюються в уяві яскраві картини біблійних подій, він плаче над цією Книгою або радіє, але часто не задумується — чому? А тому, що Біблія — це скарбниця поезії, а її автор — Дух Святий — неперевершений поет. А справжня поезія не може не хвилювати серцець.

Ось Бог-Творець, звертаючись до Каїна, каже, що його «в дверях гріх підстерігає». А чому Він не сказав: «Каїне, будь обережний, бо згрішиш»? Господь навмисне змалював образ гріха як хижої істоти, яка ось-ось кине́ться на людину, — щоб глибоко зачепити нашу уяву, наші почуття — і ми звернули пильну увагу на ту духовну істину, яку він в собі містить, і її запам'ятали.

Або ще такі Божі слова до Каїна: «Що ти зробив? Голос крові брата твого взиває до Мене з землі. А тепер ти проклятий від землі, що розкрила уста свої, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки». Задумаймося над підкресленими рядками: «Кров кличе до Бога про помсту», «Земля розкрила уста свої, щоб напитися крові, пролитої Каїном». Правда ж — красиво сказано, метафорично-образно-художньо, а тому яскраво і незабутньо. Ми б, певно, так висловилися: «Що ти зробив? За вбивство свого брата ти заслуговуєш негайного

покарання. Ти проклятий, бо пролив кров брата свого на землю». Але ці рядки такі сірі — і зовсім не зачіпають наших почуттів.

Отож, в Святому Писанні ми знайдемо барвисті метафори, порівняння та епітети — глибокі, влучні, яскраві. Без них не обходився жодний пророк — від Мойсея до Малахії, і Сам Ісус Христос в своїх притчах дав нам зразок високохудожнього вислову.

Наведемо ще один рядок-шедевр з Книги Йова, в якому він проклинає ніч свого народження: «...хай вона не побачить тремтячих повік зорі ранньої». Повторіть вдумливо: «Тремтячі повіки зорі ранньої» — і ви зрозумієте, що таке образність-художність-поетичність віршового рядка, зрештою, що таке поезія.

Багато хто з нас, християн, відчувши свободу в Ісусі, прагне висловити свої почуття у віршованому рядку чи прославити Господа справжнім поетичним твором. Але часто наші вірші схожі на просте переказування власного настрою чи уривків з Біблії, до того ж вміщене в неоковирну форму. Звичайно, ми відчуваємо, що чогось бракує нашим віршам, і, мабуть, не раз думаємо: от би з кимось порадитися, в когось повчитися чи просто поговорити з одноподумцями про поезію і про Господа. І така нагода з милості Божої з'явилася. 24-25 березня цього року редакція «Благовісника» зі сприяння керівництва місії «Голос надії» про-

вела конференцію-семінар для поетів-християн.

То була незабутня зустріч. Зібралися як досвідчені поети, які вже мають свої збірки поезій, як ось Сергій Рачинець, Ольга Лазарук, так і початкуючі. Семінарські заняття, на яких говорилося про поетичну майстерність, чергувалися з годинами вільного спілкування. Кожному учаснику була надана змога поділитися

своєю творчістю. І, мабуть, кожен старався з'ясувати для себе, який має бути справжній вірш, що таке справжня поезія і, зокрема, що таке християнська поезія. На конференції усі висловили бажання проводити такі зустрічі щорічно (і саме на Волині), а також видати «Антологію української християнської поезії». Нехай Господь благословить!

Василь МАРТИНЮК

* * *

Буденний гамір довкола стих,
Покрила землю нічна година...
Я знаю певно: Ти бачиш тих,
Хто в час цей пізній схилив коліна.

Уже б і добре віддатись сну —
Усяке тіло тепер в знеможі, —
Та є, що кличуть, щоб Ти почув,
І просять сили собі в дорозі.

Дорога нині не як була,
Коли арени були й в'язниці —
Крізь все те вірних перевела
Твоя могутня свята правиця.

А нині... Нині усе не так —
Овечі шкури, ну а під ними...
І щоб устояти в час атак,
Стояти спершу слід на колінах.

Через коліна здоров'я й хліб,
Через коліна в служінні сила...
Господь, я знаю, Тобі й в обід,
І на світанку молитва мила.

Та особлива лежить печать,
Коли творіння усе в знеможі,
На тих молитвах, які звучать
Вночі над тілом у перемозі.

Стихає лайка, стихає сміх,
У вікнах темно — нічна година...
Я знаю певно — Ти чуєш тих,
Хто в час цей пізній схилив коліна.

В благоволінні Твоїм святім
Покровом правди укрий їх, Боже,
Щоб увійти їм в небесний дім.
Можливо, й ночі цієї... Може...

Ольга ЛАЗАРУК

* * *

Поправді, Бог є Бог сиріт і вдів...
Ми не збагнем, чому є так у світі,
Що ув окремих сім'ях без батьків
Із малку самого зростають діти.

Є батько й мама навкрути в домах —
Якби там знали, що то справді значить!..
А десь не ляже батькова рука
Ніколи вже на голову дитячу.

Десь вже ніколи мама перед сном
Не поцілує й ковдрою не вкриє.
І можна лиш поплакати тайком,
Коли від жалю серце заніміє.

Ми не збагнем... Ніколи не збагнем,
Аж поки не зустрінемось у небі,
Чому в житті сирітства чашу п'єм
І змочуєм слізьми вдівства постелю.

Але є Бог — Бог всіх сиріт і вдів,
Що знає все з кінця і до початку,
Який ростить із хлопчиків мужів
І заміж дочок видає, як батько,

Що береже, дає щоденний хліб,
Що є і Батько, й Чоловік, і Мати,
І через безліч безпросвітних діб
Веде, щоб ворог не посмів зламати.

Коли обступлять хмари навкруги
І страх, і сумнів бурями повіє,
Є Той, що поміч подає завжди
І загасити не дає надію.

Він — Бог! Він — вірний, вірний Сам Собі:
Як обіцяв, сповняє неодмінно!
Поправді, Він не забуває вдів
І сиротам дає благословення...

* * *

Мело, мело... Хотілося спокою —
Спочити б і зігрітись уві сні,
Та стукали заляклою рукою
В морозні вікна люди мандрівні.

Не жалко дати хліба, навіть грошей,
От тільки б не просились на нічліг!
Про їхні біди слухай до півночі,
І воду грій для умивання ніг.

А деяким потрібно лікуватись.
Кому ж за ними, хворими, ходять?
А ще захочуть довше залишитись...
Простіше просто двері не відкрить.

«Це не про мене! —
думка свердлить скроню, —
Не пам'ятаю випадків таких!»
Мело, мело... Хотілося спокою
І бачити хотілось лиш своїх...

Як сумно, що у серці, а не в домі,
Від вогнища зосталась лиш зола!
Зима гріха жене людей бездомних.
Не просять грошей — світла і тепла.

В тобі їм треба Господа побачить,
Вказати на єдину із доріг...
Якби схотів ти знову стать гарячим,
О, як би ти зробить багато зміг!

* * *

Я не знаю, скільки на землі
Ще пройти доріг мені зосталось,
Але хочу наостанку днів
Господу сказати: — Я старалась!

Знаєш Сам, де річкою текла,
Знаєш сам, де, як струмок, міліла,
Та усе ж робила, що могла, —
Я Тобі вгодити так хотіла.

Ідучи долиною скорбот
Через сльози і сердечну скруту,
Я була щасливою, Господь,
Бо Тобі могла корисна бути.

Що вдавалось — все Твоє, Ісус,
А моє, невдале, не змінити.
Чим перед Тобою похвалюсь?
Можу лиш до ніг Твоїх схилитись.

— І знайома лагідна рука
Доторкнеться голови моєї...
— Я старалась! Я усе ж дійшла
Милістю і силою Твоюю!

● Усвідомлюючи відповідальність перед Богом стр. 2
● Християне США розводяться більше, чем неверующие стр. 6
● Благодаря Богу ко мне вернулись украденные вещи стр. 6

Християнський мир
№ 9 (381) * Осень 2000

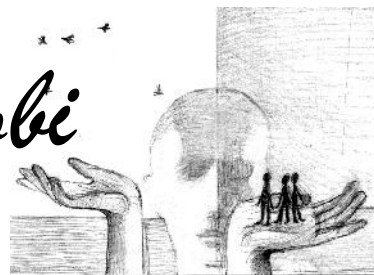
**ХРИСТИАНСЬКІ НОВИНИ, ПРОПОВІДІ, СТАТТІ НА
АКТУАЛЬНІ ТЕМИ СУЧАСНОСТІ, СВІДЧЕННЯ —
У ГАЗЕТІ «ХРИСТИАНСЬКИЙ МИР»**

Газета розповсюджується
передплатою
та через кіоски періодики.

Передплатний індекс у
Всеукраїнському каталозі 40712

Немає більшої любові

Повість

Запашна травнева ніч видалася Книшеві вічністю. Мабуть, ще ніколи так боляче не переживав він душевних мук, як цієї ночі. Чекав і не міг дочекатися ранку, коли сонце розжене темінь за вікном, а може, і в його спустошеній душі.

«Кому я потрібен? — втупивши очі у чорну стелю, роздумував. — Життя прожив, а оглянутися ні на що. Як довга нива весною, ще не засіяна, чорніє борознами, чекаючи доброго насіння, так і життя залишило лиш порожні, глибокі борозни років. Без плоду, навіть без паростків, без нічого, що могло бути потрібним людям. А що далі, за цими глибокими й безплідними борознами, що від нього, Пилипа, вертають назад, в далеке, оповите мороками дитинство і юність. Пізно засівати ниву життєву, час упущений, і тільки моторошна невідомість все ближче і ближче. І туди, в цю лякаючу невідомість, в цю чорну безмовність вертають борозни його років. Невже це кінець? Невже смерть наступає на п'яти і ніде від неї немає рятунку. А далі? Що далі? — ця думка, особливо тієї ночі, не давала Книшеві спокою. — А що, коли?..»

Він старався відмахнутися від цієї настирливої думки, але вона вперто знову і знову поверталася до нього. «А що, коли справді є Бог? Що, коли справді потрібно буде стати перед Ним судного дня? Я ж називався віруючим, я й молитися ходив, я й...», — старався ще згадати, що зробив для свого виправдання, і не міг...

«Ти називався віруючим, а чи був ти насправді таким? Відповідай, не оглядайся навкруги, правду говори», — думки-голоси, як вирок судді, від якого неможливо приховати правду.

«Не був, не був, — глухо вистукувало у скронях, — не був, не вірив, не розкаювався, лицемірив перед Богом і людьми. Для чого це робив? Сам не знаю, багато хто тоді пішов, і я заодно... А тепер ось — пуста, порожнеча в душі. Морок безпросвітний. Що ж далі?»

Світало, коли Пилип забувся коротким сном...

Прокинувся від того, що Текля, поспішно в хату заходячи, гучно брязнула дверима:

— Пилипе, Пилипе, прокинься ж бо!

— Га, що? — протирав сонні очі Пилип.

— Та дитинка, дитинка ось...

— Що? Яка дитинка? Звідки дитинка? Що

ти мелеш, стара?

— Та ось же, на руках, чи ти не бачиш? — Текля обережно простягла згорток, який раптом заворушився і озвався хриплим плачем.

— Ти диви, — Пилип широко відкрив очі, — справді, мале. Ти ж звідки його принесла?

— Та нізвідки його я не приносила, ось біля хати на лаві лежало, я й не помітила одразу, як з хати вийшла. Стою на порозі, аж чую — дитина плаче, тут і зобачила.

— Та чиє ж то дитя, подивись, мо', хтось зайшов у двір.

— Та нема нікого, я скрізь оббігала, хто його зна, чиє воно.

— То виходить, що підкинула його нарощне мати під хатю.

— Так, виходить.

— То, мо', ще й повернеться забрати?

— Як забрати? — Текля якось несвідомо притисла мале до грудей. «Воно ж моє», — хотіла сказати та запнулася. — Не повернеться, — мовила згодом, — бо для чого і лишала б тоді. То що ж нам робити, Пилипе, з ним? — благально на чоловіка подивилася.

— Ет, — махнув рукою Книш, — маєш зі мною старим клопоти, то ще з малим будеш мати.

Але Текля вже не чула його слів. Лагідно промовляючи, невміло сповивала дитину...

З новими клопотами час минув непомітно. Вже третій годок малий Данилко (так Текля назвала свого знайду) живе в Книшів.

Текля аж ніби помолоділа вся, так жвавенько біля свого пустунчика бігає, а з очей тихе світло м'якими хвилями струменить на світ, як ото в молодих матерів, що ніжно леліють своїх первісточків. Така вже рада, така щаслива, що й не сказати. Мала, правда, клопоту спочатку, хворіло дитя, вже й не думала, що виходить, ночей не спала — все травами випоювала. А тепер, коли вже на ноги зіп'ялося, то не натішиться. Таке вже воно славне: волоссячко чорне і очі під вигином брів блискучими темними озерцями — по хаті радість розхлюпують.

З появою в домі малого Пилип відчув, вірніше, це відчуття прийшло згодом, як в ньому серед душевної порожнечі з'явилося щось таке, чого він не міг зрозуміти. Сидів на ліжку, кухонним ножом стругав з липового цурпалка малому коника. «Ось і маєш, Пилипе, на старість літ втіху», — роздумував.

— Та-та-та, — простягав малий руки до Книша.

— Ач, вертун, на руки захотілося, — брав ще тремтячими, після довгої хвороби, руками малого і ніжно пригортав до схудлих грудей.

— Та-та-та, — вертівся на руках малий і все старався встромити пальчик у вухо Пилипові.

— Який я тобі тата? Дід я тобі, а не тата, — до малого промовляв, а в грудях тепла хвиля піднімалася, і якесь бентежне, невідоме почуття сповнювало серце все більше і більше. Книш усміхався до малого, а думка сонячним промінцем душу зігрівала. «Гм, а й справді, виходить, що на старість літ батьком став. Бо хто ж я йому, дід? Ну, по літах — то так, а якщо розібратися? Батько? Та який же я йому батько. Але ж він в мене в хаті. Я його виховую. Ага, виховую-ю, — передражнив сам себе, — а що з нього виросте? Скупий, лицемірний Книшенко? Н-ні, — старий похитав головою. Малюк весело засміявся. — Не буде з нього Книшенка, буде з нього справжній чоловік. Люди його поважатимуть, та й мені на схилі літ кружку води подасть... Отакі діла», — промовив сам до себе і якось особливо лагідно погладив шорсткою рукою закурчявлену голівку.

В сінях Текля неголосно з кимось перемовлялася. По деякім часі в хату зайшла.

— З ким там розбалакувала?

Пилип зсадив малого з колін, готовою іграшкою покрутив у нього перед очима. Малюк з радістю простяг руки.

— Ага, сподобалося. Бери, бери, для тебе ста-

рався, — обтрусив легенькі липові стружки і запитально глянув на дружину, чекаючи відповіді.

— Та ось, Килина Войтенкова заходила, картоплі просить позичити, їсти в них нічого, сім'я в неї, — зітхнула скрутно, — як риба об лід б'ється, сердешна, та ніяк кінці з кінцями не зведе. Півсела вже оббігала, так у всіх зараз сутужно з харчами.

— То чого ж ти стоїш серед хати? Дай, коли просить людина.

Це слово «дай» особливо легко сковзнуло з Пилипових вуст. Раніше у таких випадках Пилип довго чухав потилицю, морщився, ніби вирішував бозна-яку важливу справу: «То позич, як просить, — скрипучим голосом промовляв, і про себе тихо: — Злидота голодна, і коли вже понаїдаються».

— Ну чого дивишся, як на диво заморське, дай, кажу, як тра людині. Та муки заодно всип, хай дітям галушок зварить...

Текля зачудовано дивилася на чоловіка. Пилип замислено гладив по голівці сина.

— Та-та, та-та! — малий знову весело закружляв з коником по хаті.

Перша повоєнна зима вирішила іще раз випробувати на міцність Калинівців. Згорьовані важким лихоліттям, в промерзлих хатах, голодними очима дивилися на засніжену вулицю дітлахи. З холодом і голод нещадно залазив в убогі хатини. Навіть у Книшевій хаті вже другий тиждень хліба ні крихти. Залишилося, правда, в погребі картопель купка. Та все одно хліба страх, як хочеться.

— Я ось що, — якось вранці промовив Пилип, надягаючи чисту вишивану сорочку, — думаю в город, там, кажуть, хліба купити можна. Хоч і черги великі, та все ж хоча б трохи хлібця розживемося. Килині заодно думаю захопити буханку, другу. У неї в коморі також вітер гуляє.

Старанно голився надщербленою бритвою. Текля заметушилася.

— Та куди тобі в таку далечінь, холодне-ча он яка на дворі. Ти ж недавно з ліжка тільки піднявся.

— Та вже піду якось. Не сидіти ж без хліба всім. Дасть Бог, мо', і возьму хлібця.

На самі очі натяг вилянула заячу шапку і пішов накульгуючи по глибоких заметах...

...Місто зустріло неприємно. Морозний вітер шарпав позабивані фанерою магазинні вітрини, гнав по сухій бруківці змійки сухого колючого снігу, люто шарпав поли одягу нечисленних перехожих.

Біля хлібної лавки — довжелезна черга. Шум, гомін. Хліба ще не привезли. Пилип стомлено прилаштувався під стіною, де не так дошкуляв пекучий вітер. Гурт дядьків неподалік неголосно перемовлявся.

Мал. Іванни КАРАБАН

— Ану, глянь, Трохиме, не везуть ще хліба? Високий, худорлявий Трохим крутив круглою головою на всі боки.

— Та не видно поки що.

— А може, й не буде сьогодні хлібця, га, кажу?

— І таке може бути. Я он позапрошлу неділю троє суток відстояв, поки взяв.

— Я чув, — озвався дядько в потертій фуфайці, — сьогодні точно привезуть, а чи захватиш — людей он скільки.

— Мо', на базар пішли, там теж продають?!

— Еге, на базар. Там народу тьма-тьмуца. Лучче вже на місці.

— Ага, на місці і камінь мохом обросте. Краще вже тут. А то ні там ні сям не захопи-мо.

— Я чув, що городським без черги дають хліб.

— Не може бути! А ми що, не люди?

— Точно, городським без черги. Вони по часах працюють на хвабриці чи ще де. Нема коли їм в чергах стояти.

— О, якби й собі без черги, то на ніч ще додому.

— Хліб, хліб везуть! — вигукнув хтось з черги.

Натовп захвилювався. Всі поспішно кинулися займати свої місця в живій, сірій стрічці черги.

Пилип зашкутильгав за дядьком в драній фуфайці. Зайняв чергу. Смачний запах свіжого хліба туманив голову. Черга посувалася по волі, а гірка хліба танула на очах.

«Коли б хоч хватило», — думав з тривогою, поглядаючи, як все меншало та меншало хліба на прилавку.

Нестерпний холод залазив у всі щілини і складки одягу, льодовим подихом обпікаючи лице та руки. Ледь-ледь ворухив задубілими ногами, та вони ніяк не слухалися.

Нарешті підійшла черга. Задерев'янілими пальцями вже подав було гроші, як раптом розпатланий молодик в розхристаній сорочці вскочив перед Пилипа, ткнув продавщиці гроші, вихопивши з її рук хлібину, прожогом кинувся в під'їзд триповерхового облупленого будинку.

— Ох, знов городський, — пробурчав хтось за спиною в Книша.

...Тремтячими руками притискуючи до грудей хліб, Пилип вибрався з черги. «Ет, що то є дві буханочки, — зітхнув, — мо', ще раз стати в чергу, та де там, народу ще побільшало».

Тулився біля незатишного під'їзду і враз швидко шмигнув всередину.

— Оп'ять городський, — та скільки ж їм відпускати будете, — заголосила молодиця з черги, закутана в теплу хустку. — В мене діти вдома голодні, а тут без черги!

— Я, что ль, нарожала тебе, — огризнулася червонощока продавщиця, — головой надо ду-

мать прежде, чем рожать, а то нищету разведут.

Молодиця притихла, а Пилип, в одній лишень вишиванці, з підкоченими до ліктів рукавами, хряпнув дверима під'їзду.

Задиханий, кинув хліб в мішок, одягнувся. «А мо', ще раз вдасться? Е, ні! Чого доброго, впізнає продавщиця. І так он скося поглядала, як хліб подавала».

— А мо', ще на базарі, — майнула думка.

На базарі море свиток, а особливо біля хлібного ларка. «Де б то роздягтися, — гарячково роздумував, — люди кругом так і сновигають».

Аж на другому боці вулички запримітив будинок. Здається, підходить. Скрадаючись, зайшов у під'їзд, під скрипучими східцями, що вели на другий поверх, приховав одяг. І знову бігцем, тримаючи в долоні гроші, кинувся через натовп до прилавка. Протиснувся наперед, не звертаючи уваги на незадоволене бурчання в черзі. Продавця не було — пішов у підсобку, щоб вивезли хліб. Затримався. Пилип відчув, як тисячі невидимих голок впиваються в груди, в спину, в голову. Дрижав, як у пропасниці. Та від прилавка не відступав. «От і Килині буде хлібець», — тішив себе думкою...

...Пізно вночі, не відчуваючи ніг, ледве доплівся до хати. Все тіло пашіло вогнем. Ледь прошепотів до Теклі посинілими, потрісканими від холоду губами: «Там і Килині є хлібець, однесеш...»

І знову настала весна. Повоєнна, мирна. Легеньким серпанком прикрилася Калинівка, з під стріх чубатих лагідно сонцю всміхалася блискучими очима шибок вікна... Летіли з вирію журавлі, їх крики долітали до вікон Пилипової хати...

...Книш помирав. Поволі згасало життя, лишень глибоко запалі очі блищали двома жагучими світлячками життя.

— Підійди, Текле, — ледь прошепотів.

— Шо тобі, Пилипе, — витираючи почервонілі від сліз очі, промовила, — може, водички подати?

— Не треба мені нічого... Сказати он хочу... Нахилися, — видихнув з трудом. — Помру я, Текле, відчуваю серцем: вже недовго осталося мені... Сказати хочу дещо. — Важко перевів подих. — Ти прости мені, якщо можеш, за все прости... Прожив я свій вік, а добра людям не зробив. Відлюдком прожив свій вік — і з тим помирати доведеться. Прости, прости мені... Коли б життя повернулося, по-іншому жив би... а так... — він замовк. З глибоких чорних впадін поволі скупі сльозини стікали по схудлому, поораному зморшками лиці.

— Я тобі прощаю, нехай Бог тобі простить, — тремтячим голосом озвалася дружина.

— Не простить мені Бог, — прохрипів гірко, а в очах знову єврейка з малим на руках:

«Впустіть, дядечку, Христом Богом прошу, впустіть...»

«Не простить, не простить, не простить, — нашіптував хтось в саму душу. — Пропащий ти навк, а пам'ятаєш, як Митькові за жидів розказував, а пам'ятаєш, як обижав, а пам'ятаєш?..» — гадючим шипінням впивалося в його мозок.

— Христос розбійнику простив, — Текля тихо, — простить і тобі. Простить, Пилипе, бо й за тебе вмирав на хресті. Любить Він тебе, ось ти тільки скажи Йому про все.

— Вмирав за мене... Любить... Я не достойний Його любові. Я... я грішник пропащий, нікому не потрібний.

— Ти Йому потрібний, Пилипе, Він жде твоєго слова, скажи Йому зараз, ось так, просто скажи, і ти відчуєш серцем, як Христос любить.

«Прости мені, Христос, — скоріше подумав, ніж вимовив. — Прости. Я ніколи Тебе не знав, а тепер, якщо Ти є, прости мені за все...»

Пилип відчув, як його зболене тіло раптом стало ніби невагоме і там, де пуста чорною порожниною зіяла, дивна наповнююча сила пройшла, його всього піднявши.

— Ти добрий, Христос, Ти почув. Ти любиш, — шепотіли спраглі уста. — Палажку поклич. Хочу її побачити перед смертю, — прошепотів.

...Прийшла Палажка. Пилип, здавалося, не почув стуку дверей.

— Я тут, Пилипе, — мовила тихо.

Книш здригнувся, розплющив очі.

— Ти, Палажко?

— Я, Пилипе, ти щось хотів сказати?

— Тяжко мені говорити про це, та мушу сказати, — зітхнув глибоко. — Винен, не можу вмерти, не вибачившись. Ти вийди, — до Теклі звернувся.

— Згрішив я, страшно згрішив перед тобою, Палажко. Не хочу з таким тягарем у могилу лягати...

— Та про що ти говориш, Пилипе, я нічого на тебе не маю.

— Ти й не здогадуєшся, — його язик став неслухняним. — Ти не здогадуєшся, хто Митькові про жидів розказав. Це я зробив. Гріх тяжкий взяв на душу. Прости мені, і ще хочу сказати тобі одній, навіть Текля не знає про це. — Він на якусь хвилину замовк, ніби відшукуючи зараз потрібне слово. — Не впустив я Менді з Пісочного до хати. З дитиною вона була. Не знаю, може, й замерзла де в лісі. Тяжко мені, Палажко, а як сказав, то ніби камінь з душі... Прости мені окаянному.

— Прощаю, Пилипе, і нехай Бог простить, а за Мендю не мучся, не загинула вона тоді. А дитинка... — Палажка замовкла, кінці хустки до очей піднесла.

— Що? Що дитинка? — Пилип аж підвівся. — Замерзла тоді, так?

Він не зводив хворобливо блискучих очей з

Палажки. Вона оглянулася на хату.

— Не замерзла вона тоді, Пилипе.

— А де, де вона? — сили покидали Книша.

— В твоїй хаті вона, Пилипе, живе й по цей день. Ось так вийшло...

— В мене, в моїй хаті? — його згасаючі очі широко відкрилися. — То малий Данилко її син?

— Так, Менді з Пісочного.

— О Боже мій, слава Тобі! — Це були останні слова Книша. До його слуху журавлина пісня раптом долинула, покликала його, змусила усміхнутися. Йому здалося, що знову його, малого, батько підняв на руках високо-високо, аж до журавлів у синьому небі. Він знову побачив сонце, яке наближалось до нього все ближче та ближче, захоплюючи всього, і він поглинався ним, а все єство його летіло вище і вище, відчуваючи добрі, благословенні руки Батька.

В грудях Пилипа ще довго згасали останні хрипи, він здригався раз-по-раз, а потім затих. Дивна усмішка застигла на його старечих устах...

* * *

— ...Ось тоді я, синку, вперше стала перед Христом на коліна і щиро просила, щоб і мені простив і благословив. Ось так і живу до цього дня.

— Палажка замовкла. На дворі вже зовсім спочило.

— То я піду, — Петро підвівся, — спасибі вам за розповідь.

Вийшов на вулицю. Якесь нова, невидима сила наповнила його серце. Сумніви зникли, а натомість тверда надія і віра жива, як яскравий маяк, кликала вперед.

...Над безмежним полем ніч простягла чорне крило, всипане діамантами зір. Над далеким обрієм сховався місяць, примарним жовтим світлом заливаючи хлібне поле. Низько схилилося колосся. Жнивників чекає.

«Жнив багато, а робітників мало», — пригадав Петро. «Бути потрібним Богу і людям», — звучали в такт кроків слова старої християнки.

Роман Іванович БІЛАС

25.10.1930 - 2.04.2000

2 квітня 2000 року, на сімдесятому році життя, відійшов у вічність старший єпископ церков християн віри євангельської Роман Іванович Білас.

Р. І. Білас народився 25 жовтня 1930 року в Львівській області, в селі Кульматичі Мостиського району. В ранньому віці втратив батька, а в 1947 році помирає мати. Ця рання втрата батьків особливо сформувала його характер для майбутнього життя. Він все своє життя старався бути добрим батьком для всіх оточуючих людей.

Р. І. Білас виховувався в традиціях католицької церкви і намагався кожну неділю навідувати храм, виливаючи там своє серце перед живим Богом.

В 1955 році Р. І. Білас почув голос Благої Новини про навернення до живого Бога на богослужінні в невеличкому селі Ваньковичі — і з того часу все своє життя посвятив служінню Ісусу Христу. В цьому ж році був хрещений Духом Святим і дав обітницю вірного служіння Господу, прийнявши святе водне хрещення. Цю вірність Господу він проніс через все своє життя до останнього подиху.

З перших днів увірування Р. І. Білас почав проповідувати Добру Новину своїм друзям, співпрацівникам, рідним. Проповідь Євангелії стала основною метою життя Романа Івановича. Його полум'яні проповіді завжди запалювали серця людей. Він проповідував в маленьких хатинах і на великих зібраннях, під час похоронних служб і на урочистих подіях, перед малоосвіченими жителями сіл і міст, а також перед впливовими правителями цього світу.

В 1963 році Р. І. Білас був обраний головою церковної ради Львівської церкви ХВЕ і проявив себе на цьому служінні вірним і ревним служителем. У 1968 році церква одноголосно обирає його пресвітером. А у 1972 році Романа Івановича рукопоклали на це служіння. У 1973 році служителі церков Львівської області одноголосно обирають Р. І. Біласа на служіння старшого пресвітера. Цей період життя характерний самовідданою працею для блага церкви і братства. Господь рясно благословив цю працю. Львівська церква ХВЕ стала на той час однією з найбільших церков в Україні, а кількість церков у Львівській області збільшилось майже вдвоє. Р. І. Білас веде активну працю для об'єднання братства, навідує церкви ХВЕ у різних кутках великої країни. Він стає відомою осо-

бою в братстві. Бог дарує йому мудрість у вирішенні багатьох важливих питань, що стосуються церковних, міжцерковних і братських відносин. В 1984 році Р. І. Білас був обраний представляти братство ХВЕ в об'єднаному Союзі з братами баптистами, а з 1986 року його постійним місцем праці стає Москва. Львівська церква і братство Львівської області благословили його на це служіння.

У 1988 році був обраний комітет з питань утворення союзу ХВЕ, головою якого був обраний Р. І. Білас, а в травні 1989 року почалася клопітлива праця в цьому напрямку. Цей нелегкий період завершився утворенням союзів ХВЕ в Україні, Росії, Білорусії, Молдавії, Литві та Узбекистані. На з'їзді братства в Москві весною 1991 року Р. І. Білас одноголосно був обраний головою Союзу церков ХВЕ колишнього Радянського Союзу. У ці роки Р. І. Білас працює над єднанням братства, вихованого в різних традиціях і вченнях. Ця праця стала основною метою його життя аж до самої смерті. Одна з останніх молитов Романа Івановича була: «Господи! Благослови братство, щоб воно було єдине».

Р. І. Білас розумів важливість навчання і використовував для цього кожну можливість. Він був одним із перших студентів Заочних біблійних курсів, вчився сам і навчав інших. За своє життя він підготував велику кількість братів для служіння в церквах і братстві, які і сьогодні несуть відповідальне служіння як в Україні, в Росії, так і в США. Завдяки наполегливості Р. І. Біласа і при його активній участі, братство ХВЕ має приміщення і біблійні інститути в Москві, Києві, Мінську, Вільнюсі, Ризі, Кишиневі. Сотні студентів навчаються там, одержуючи богословську освіту для проповіді Євангелії.

У 1994 році Р. І. Білас переїхав на постійне місце проживання в США після того, як не стало потреби в старшому єпископі церков ХВЕ Радянського Союзу у зв'язку з розпадом цієї держави. Незважаючи на хворобу, він працював до останнього дня, виконуючи служіння пастора церкви в м. Кенті.

Р. І. Білас був одружений і прожив зі своєю дружиною Іриною 46 років, залишивши добрий приклад подружнього християнського життя. В них народилось троє дітей: Ігор, Ірина і Леся, шестеро онуків.

Все життя єпископа, пастора, чоловіка і батька — Р. І. Біласа було прекрасним свідченням його щирої любові до свого Спасителя. Тисячі і тисячі людей з вдячністю згадують про нього, називаючи його між собою таким простим, але дуже дорогим ім'ям «тато». Світлий образ і життя Романа Івановича Біласа назавжди залишаться в серцях людей, з якими він пройшов свій шлях, ідучи за Господом Ісусом Христом.

Ювілей у церкві села Горішні Шерівці

19 грудня 1999 року у буковинському селі Горішні Шерівці Заставнівського району відбулося ювілейне зібрання, присвячене 70-річчю утворення місцевої церкви християн віри євангельської. Це одна з найстаріших церков ХВЄ на Буковині. На служінні були присутні пастори і проповідники з Недобоївської, Кулівської, Репружинецької церков, гості з навколишніх сіл: Червона Діброва, Великий Кучурів, Шубранець, Вікно, Кам'янка, Садгори і міст Заліщики та Чернівці. Серед запрошених був також заступник голови Всеукраїнського Союзу ХВЄП П.І. Карпов, а також колишній старший пресвітер ЄХБ у Чернівецькій області 80-річний брат А.О. Лисюк.

Життя продовжується. Церква села Горішні Шерівці активно трудиться для Господа. Протягом останніх 10 років церква проводить євангелізації в сусідніх селах. Так братами з цієї церкви проводяться служіння в селах Чорнівка, Задубрівка, Митків, Малий Кучурів, Васловці, Садгори. В деяких селах є люди, які прийняли святе водне хрещення. На даний час відкрито церк-

ви в Задубрівці, Садгорах та Чорнівці і служителі та проповідники із Горішніх Шерівців опікуються цими церквами. З Божою допомогою планують відкрити ще одну церкву в сусідньому селі.

...Для створення церкви в селі Горішні Шерівці Господь мав особливий план. Ще до першої світової війни по вулицях села ходила жінка — пророчиця (так називали її люди) і проповідувала людям про навернення до Бога. І деякі з жителів села мали страх перед Богом, ходили до храму, який на той час вже був збудований, виконували все, чому їх навчали православні священики. Але Божий поклик до жителів села на цьому не закінчився. І у 1929 році Господь розпочав Свою роботу спасіння людських душ.

Невеличка група людей почала цікавитися Словом Божим. І жива віра, яка пробудилася у серцях цих людей, привела їх до покаяння і навернення до Бога.

Церква християн віри євангельської була створена в селі Горішні Шерівці в 1930 році. Першими віруючими були Іван Босовик, його дружина Олена, мати Марія і сестра

Рахіль. Пізніше повірив чоловік Рахілі, Микола Онуфрійчук. Спочатку ця група покликаних Господом братів і сестер мала зв'язки з баптистами села Погорилівки, серед яких активним проповідником Євангелії був Манолій Генкевич. Пізніше утворилася окрема громада, пастором якої став І.Г. Босовик. Наставниками церкви були брати з Чернівців і Сучавського повіту тодішньої Румунії: Кожохар Пантелей, Ромага Георгій та Розкол Василь, а також пресвітер Бранилівської церкви Сторожинецького району Танасій Синиця.

В роки перед другою світовою війною, а також в роки війни церква мала тісні зв'язки з церквою ХВЄ села Кам'янка Глибоцького району. Через те, що брат Іван, пресвітер церкви, перебував в цей час у в'язниці, то часто його відсутність компенсував І.С. Воробець.

Науку про хрещення Духом Святим в село принесли брати з міста Чернівці, які в свою чергу мали спільність з братами з Сучавського повіту. Церква в 1930-1940 роки була маленька за кількістю членів, близько 30 чоловік. Служіння

тоді проводилися в хаті Івана Босовика.

Пробудження в селі відбувалося під час другої світової війни в 1940-41 роках. В цей час церква поповнилася багатьма людьми, покликаними Господом.

Перші переслідування віруючих розпочалися у 1943 році з боку румунської влади. Тоді багато братів і сестер були засуджені військовим трибуналом на 10-15 років

позбавлення волі. Це було 20 травня 1943 року. Ця дата надовго залишилася в пам'яті віруючих. У брата Івана Босовика залишилося вдома п'ятеро дітей зі старенькою бабусею, старшому із них було 14 років, а найменшій — 4. Серед засуджених був також 20-ти літній юнак Босовик Дмитро, який пізніше став пресвітером. Тоді в церкві було засуджено 30 братів і сестер, які вважали за краще в'язницю, аніж відречення від своєї віри.

В той час всі віруючі з Горішніх Шерівців горіли любов'ю до Господа і мали велику віру в нетлінну спадщину на небесах. Залишали свої дома, дітей і йшли в ув'язнення, бо відчували себе на землі чужинцями і перехожими.

Хочеться пригадати відданість Господу двох сестер — Василини і Домки Величків. В 1944 році через село проходило багато людей, які проживали в сусідніх селах. Вони несли з Чернівців награвані речі. Цих людей затримав голова сільської ради, покликав сусідів і почав їм роздавати награване. Сестрам також запропонували скористатися

такою нагодою, але ці діти Божі, незважаючи на нужду, при всіх людях сказали, що вони від награваного відмовляються. хнє свідчення привело до покаяння декількох людей з нашого села. Дав би Бог побільше таких братів і сестер, які були б світлом і сіллю для оточуючих людей.

Важливо згадати і про дім Штефана Циганюка і сестру Маріуцу з Чернівців, які залишили в пам'яті земляків добрі спогади про свою гостинність до святих.

Друге пробудження в селі відбулося у 1948 році, коли Бог хрестив Духом Святим багатьох братів і сестер.

В 1945 році, коли церква отримала реєстрацію, у її розпорядження віддали костел, де проводилися богослужіння до 1948 року. У 1948 році церкву зняли з реєстрації, костел забрали і передали колгоспу.

В 1960 році церкву, на вимогу органів держбезпеки, перетворили на філіал церкви ЄХБ. У такому стані вона перебувала до 1965 року.

В період з 1960 до 1990 року особливого пробудження в церкві не було, але вона все ж таки зростала за раху-

нок молоді з віруючих сімей.

У 1961 році пресвітером церкви було обрано Д.І. Босовика, котрий ніс доручене йому служіння до 1990 року. Церква за цей період виросла зі 100 до 170 членів.

В 1990 році, будучи в похилому віці, Д.І. Босовик попросив звільнення від служіння пресвітера. Згодом церква задовільнила його прохання, і на місце пресвітера тимчасово було вибрано диякона церкви І.М. Онуфрійчука.

10 травня 1992 року на пресвітерське служіння рукопоклали В.І. Онуфрейчука, а на дияконське — В.Д. Босовика і Т.Г. Босовика.

За час існування церкви богослужіння проводились в різних місцях. Після польського костелу, коли було можливо, служіння проводилися в будинках братів і сестер — Домки Лугової, І.Г. Подарунка, М.І. Костенюка, Г.І. Босовика, О.Д. Глинської, а в 1988 році було побудовано дім молитви, в якому збираються і до сьогодні. Зараз церква придбала ділянку землі в центрі села для будівництва нового молитовного будинку більшого за розмірами, тому що церква кількісно зростає.

СТАРТ ЗРОБЛЕНО. ФІНІШ — У НЕБЕСАХ

52 випускники КБІ вийшли на духовну працю

Ольга МОРОЗОВСЬКА

Задощило... Стрімкі краплини стукотять по склу. Наш автомобіль губиться серед сочень інших. Поспішаємо: урочисто на урочистість.

Невдовзі 52 студенти Київського біблійного інституту, закінчивши дво- або трирічний курс навчання, після коротких слів настанови і безлічі вітань, одержать дипломи і нове звання — випускники.

А до літопису інституту дописеться ще одна дата: 21 квітня 2000 року — 6-ий випуск студентів.

Задощило... Але в очах у них сонячно, ясніють усмішки на обличчях. А що ж у серці?

— Радість, але водночас страх, — говорять одні. — Радість, що Бог вибрав нас, найменших, і поставив на таку висоту, щоб ми могли пізнавати Божі глибини. А страх тому, що на нас покладена ве-

лика відповідальність — праця для Господа, яку не можна виконувати недбало.

— А я вірю, що Господь нам дасть великий успіх, тому страху немає, — говорять інші, — є лише страх Господній. Певен, що Дух Святий, який наповнює нас ентузіазмом, бажанням працювати, допоможе звершати служіння і дасть успіх у праці на ниві Божій.

Ось такі вони різні. Але кожен випускник, за словами Френка Мартіна, представни-

ка Асамблей Божих США, — це величезний потенціал для Бога, інструмент, з допомогою якого Бог зможе формувати сильну Церкву Ісуса Христа, запалювати інших людей для праці в ім'я Господа.

Київський біблійний інститут почав свою роботу з 1993 року і за цей час підготував 198 служителів, які працюють в різних регіонах України. Зустріти їх можна у класах недільних шкіл, за кафедрою у служіннях, як викладачів в аудиторіях християнських навчальних закладів, а також і в редакції нашого журналу. Випускники йдуть на служіння — в цьому головна суть біблійного інституту. Його мета не просто передати біблійні знання, а підготувати до служіння людей, які відчують в своєму серці поклик Господа, які сповнені бажанням працювати для Бога, і це бажання не дає їм спокою, аж доки вони не здійснять його.

Вдивляюся у схвильовані радісні обличчя. Що чекає вас, випускники-2000?

— Царство Небесне! — відповідає посміхнувшись. Звичайно, але й воно зусиллями здобувається. І перед вами праця: успіхи і невдачі, радості і тривоги.

З розмови з ректором інституту В.А. Шевчуком дізнаюся, що студенти вже розподілені на місця майбутнього служіння: 19 з них будуть місіонерами в Сумській, Луганській та Черкаській областях, ще 19 — повернуться в ті церкви, які направляли їх на навчання, інші підуть в різні церкви вчителями, заступниками пасторів.

— Наскільки ці плани здійсняться, ми знатимемо через декілька років, — говорить ректор, який, як і кожен християнин, твердо переконаний, що все в руках Божих, бо не раз пересвідчувався у цьо-

му. Віктор Андрійович ніколи й не думав, що займатиметься християнською освітою. Він закінчив Київський політехнічний інститут, аспірантуру, захистив дисертацію по металорізальних верстаках. Як бачимо, нічого спільного з християнською освітою. Пізнавши Господа, почав працювати для Нього. Протягом 7 років був директором місії «Кожен дім для Христа». І лише рік працює ректором Київського біблійного інституту, маючи тверде переконання, що це є воля Божа для його життя, бо християнська освіта сьогодні просто необхідна.

— Христос говорив: «Ідіть і навчіть...» А для того, що учити, потрібно самому мати певні знання, — говорить В.А. Шевчук, посилаючись на біблійні приклади Мойсея і Павла — найосвіченіших людей свого часу. — В наш час молодь зобов'язана вчитися, щоб іти в інтелігенцію, в органи державної влади і там сіяти Слово Боже.

І випускники готові йти. За їх словами, вони два або три роки тому прийшли в стіни біблійного інституту просто християнами, які хотіли краще вивчити Біблію. Але Господь запалив свій вогонь у їхніх серцях, змінив думки так, що вони готові віддати все на служіння Господу. Біблійний інститут був для сьогоднішніх випускників місцем, де Господь учив їх, формував їхні характери. Готував до служіння. Внутрішні зміни, конфлікти, боротьба, складні ситуації, з яких потрібно було знайти правильний вихід — усе це було за роки навчання,

і в цьому студенти вбачають велику Божу роботу.

— Це велика школа життя, — говорять вони, — велике благословення і хороший старт для майбутньої праці.

Тож побажаймо їм успішно дійти до фінішу і пронести вогонь Духа Святого через усі труднощі й перешкоди, яких, можливо, ще так багато попереду.

А сьогодні — усе для них, випускників, — винуватців урочистості. Для них звучать останні настанови ректора та викладачів. Для них вітання й цінні поради дають голова Союзу ХВЄП М.С. Паночко, представник Асамблей Божих США Френк Мартін, пастор і директор місій штату Оклахома Ліндел Уорен. Для них сьогодні сльози на очах матерів і радісно-сумний трепет у серцях батьків. За них лунає щира молитва-благословення.

Для них сьогодні квіти — розкішні троянди, які чомусь мені постійно нагадують, що й серед пишного цвітіння життя є гострі колючки невдач. Та не нарікайте на колючки в трояндах, дякуйте за троянди між колючками.

Нехай благословенням вам, випускники, стануть слова ректора інституту В.А. Шевчука: «Бажаю, щоб ви були світлом для цього світу, яке повністю розсіє темряву атеїзму й невір'я і проллється на всяку неправду й нечестя. Будьте жертвовними в праці для Господа і залишайтеся вірними Йому до кінця життя».

Ольга
МОРОЗОВСЬКА,
власний кореспондент
журналу «Благовісник»

✓ 11-12 лютого в домі молитви церкви ХВЄ «Віфанія» м. Луцька відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВЄ Волинської області, в якій взяв участь голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко. Одним із питань конференції було обрання заступника старшого єпископа церков області. Ним був обраний М. Близнюк.

✓ 16 лютого відбулося засідання правління ВСЦ ХВЄП, на якому вирішувалися питання про придбання приміщення для дому молитви в м. Глухів Сумської області та м. Макіївка Чернігівської області. На цьому засіданні була затверджена рада директорів Київського біблійного інституту у складі 12 чоловік, в яку ввійшли представники Асамблей Бога США, Союзу ХВЄП України, вчителі. Також обговорювалося питання про придбання приміщення для канцелярії Союзу у більш зручному місці.

✓ 17 лютого в приміщенні канцелярії Союзу ХВЄП відбулося засідання комітету ВСЦ ХВЄП, на якому, крім інших, обговорювалося питання розподілу випускників КБІ для духовної праці в Україні.

✓ 19 лютого в приміщенні дому молитви церкви ХВЄП «Голос надії» м. Конотопа (Сумська обл.) відбулося вручення свідоцтв вчителям НШ, які закінчили курс навчання. Нових вчителів привітали та благословили на працю старший пресвітер церков ХВЄ Сумської області В.З. Українець, його заступник, пресвітер церкви О. Устимчук, та заввідділом НШ по Україні Л.Ф. Оніщук.

✓ 22 лютого голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко на запрошення Президента України відвідав засідання Верховної Ради України, на якому перед депутатами та гостями з промовою виступив Л.Д.Кучма. Голова держави наголосив на незмінності курсу програми реформ, які впроваджуються для розвитку України.

✓ 25 лютого місія «Еммануїл», яка знаходиться в смт. Оженіно Рівненської області, отримала статус всеукраїнської. Відтепер діяльність місії поширюється не лише на територію Рівненської області, а й на всю Україну.

✓ 26 лютого в приміщенні дому молитви церкви «Ковчег» відбувся семінар для

служителів Київського міського об'єднання церков ХВЄП, на якому викладалися теми: «Духовні прояви в Церкві» (О.З. Мінакрін), «Праця з пророками» (А.М. Козачок) та інші.

✓ 29 лютого в приміщенні канцелярії ВСЦ ХВЄП відбулося засідання комітету відділу молоді ВСЦ ХВЄП, яке проводив завідувачий відділом Анатолій Гук. Голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко мав зустріч з членами комітету і дав відповідь на питання, що цікавлять нашу молодь.

✓ 4 березня відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВЄ Чернігівської області, на якій старший пресвітер церков ХВЄ цієї області С.Г. Федько проінформував про життя і діяльність громад області за минулий рік. У конференції взяв участь голова Союзу Церков ХВЄП М.С. Паночко.

✓ 5 березня в церкві ХВЄП м. Чернігова, в якій несе служіння пресвітера брат П.М. Куценко, відбулося рукопокладання на служіння пресвітера брата В.І. Гуріліна, на служіння диякона — В.П. Приходька. На зібранні були присутні члени багатьох церков м. Чернігова, в т.ч. і з Об'єднаної церкви християн віри євангельської. Рукопокладання звершували пастор місцевої церкви та голова Союзу ХВЄП М.С. Паночко. Після служіння брат М.С. Паночко розповів про життя церков Союзу і дав відповіді на запитання.

✓ 6 березня в приміщенні канцелярії голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко мав зустріч з відомим телепроповідником Ріком Ренером та його дружиною.

✓ 7 березня на запрошення професора Анатолія Колодного голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко мав зустріч з науковцями в інституті філософії ім. Г. Сковороди, на якій його запитували про п'ятидесятницький рух в Україні, про життя та діяльність наших церков, а також про погляд ХВЄ на національну та міжконфесійну ситуацію в Україні.

✓ 11 березня в м. Ніжині Чернігівської області відбулася конференція вчителів недільних шкіл області. Конференцію проводили старший пресвітер Чернігівської області С.Г. Федько та заввідділом ВСЦ

ХВЄП Л.Ф. Онищук.

✓ 13 березня в м. Москві відбулося засідання старших служителів Союзу ХВЄ Росії. Голова Союзу ХВЄ України також взяв участь у цьому засіданні, на якому розглядалися питання про врегулювання відносин між церквами ХВЄ та церквами харизматичного напрямку.

✓ 14 березня в Луцьку відбулася конференція-семінар на тему «Лідерство та місія», яку, з допомогою Волинського об'єднання

церков, організували та провели брати та сестри з церкви міста Мульше (Швеція) — побратима луцької церкви.

На фото: зверху — Рауль Верн з дружиною та дітьми; внизу — Стефан Бакелід (зліва) з волинськими друзями.

✓ 16 березня в м. Запоріжжі відбувся дводенний семінар служителів церков ХВЄ області, в якому взяв участь голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко та вчителі Союзу ХВЄ А.І. Кліновський та С.В. Манелюк. Учасники семінару були задоволені наукою та братерським спілкуванням, яке вони мали протягом семінару.

✓ 18 березня в м. Одесі відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВЄ Одеської області, в якій брав участь голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко.

✓ 17 березня голова ВСЦ ХВЄП С.М. Паночко взяв участь у звітній конференції Об'єднання церков ХВЄ Херсонської області. Старший пресвітер О.І. Бабійчук розповів про те, що незважаючи

на деякі проблеми в житті церков (зокрема, еміграція) в області відкриваються нові церкви. Активну участь у євангелізаціях бере пастор церкви з м. Нова Каховка, брат В.В. Кравчук.

✓ 19 березня у «Центральній церкві» м. Одеси, де пастором П.В. Сердиченко, відбулося рукопокладання брата В.В. Марченка на пресвітерське та А.Г. Котліна і І.Є. Кожина на дияконське служіння. Рукопокладання звершували: голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко та його перший заступник П.В. Сердиченко.

✓ 21 березня канцелярію Союзу ХВЄП відвідав брат П. Стаєнко з м. Звенигородка Черкаської області, який несе служіння у церкві, що входить до Об'єднаної церкви християн віри євангельської. Він поділився проблемами, які виникли у зв'язку з будівництвом дому молитви. Після детального обговорення цієї проблеми для церкви була надана фінансова допомога.

✓ 29-31 березня в приміщенні канцелярії ВСЦ ХВЄП відбувся семінар для інструкторів НШ та відповідальних за НШ в областях. Присутні прослухали лекції на теми: «Праця з підлітками», «Подорож по Біблії», «Біблійна географія» та ін. Слово-настановлення до присутніх мав голова ВСЦ ХВЄП М.С. Паночко. На семінарі обговорювалися питання про покращання праці НШ та підвищення професійного рівня вчителів НШ. Було вибрано групу вчителів-методистів для праці над створенням навчальної програми для НШ.

✓ 1 квітня в приміщенні канцелярії ВСЦ ХВЄП відбулося вручення свідоцтв вчителям НШ Київської області, які пройшли курс навчання вчителів НШ. Присутніх привітали заввідділом НШ ВСЦ ХВЄП Л.Ф. Онищук, відповідальна за НШ по Київській області Л.Ф. Содолько, пастори В. Озеруга, О. Озеруга.

✓ 3 квітня розпочалося навчання третього набору студентів місіонерської школи місії «Голос надії». 12 братів і 4 сестри виявили бажання присвятити своє життя місіонерській праці, ставши студентами цієї школи.

✓ 15 квітня в м. Камені-Каширському Волинської області відбулася конференція вчителів НШ району. Конференцію проводили заввідділом НШ ВСЦ ХВЄП Л.Ф. Онищук та вчитель-методист місії «Голос надії» О.Я. Гаврисюк.

2 квітня 2000 року для християн-євангелістів міста Миргорода було справжнім святом. У цей день урочисто відкрилися двері дому молитви, що на вулиці Гоголя, 159.

Велика кількість присутніх заповнила зал: були зайняті всі місця, люди стояли в проходах, суміжних кімнатах, в коридорі, надворі. Все, що відбувалося в приміщенні в цей день, можна було почути на вулиці — надвір була винесена колонка з потужним динаміком.

Слід зауважити, що за площею це один з найбільших молитовних будинків Союзу ХВЄП у Полтавській області, головне приміщення якого розраховане на 300 місць. Є тут ще декілька кімнат, зокрема для занять дитячої недільної школи, бібліотеки, канцелярії, братської, їдальні тощо.

Було багато гостей з інших міст і сіл України: з Полтави, Пирятина, Лубен, Чорнух, Семенівки, Львова, Рівненщини, Миколаївщини та ще деяких регіонів.

Протягом усього свята присутніх радував своїм злагодженням богонатхненним співом відомий християнський гурт «Авен-Єзер» місії «Добрий самарянин» з м. Рівне.

Святкове богослужіння відкрив пастор місцевої церкви Павло Ковалишин, котрий, зокрема, відзначив, що ця церква започаткована в Миргороді у 1992 році стараннями багатьох служителів зі Львова і служителя з Полтави Леоніда Полюховича. З боку місцевої влади церкви не мали ніяких перешкод,

претензій чи заборон. Керівництво міста завжди ставилося до громади доброзичливо. Усі ці 8 років церква збиралася спочатку в районному будинку культури, потім орендувала приміщення в новому краєзнавчому музеї. Але церква молилася до Бога про своє приміщення.

І ось 26 березня 1998 року рішенням районної держадміністрації церкві була продана частина великого будинку на вулиці Гоголя, 59 — колишнього онковідділення районної лікарні. Приміщення потребувало капітального ремонту, реконструкції. За 2 роки всі роботи були ви-

нещодавно призначений на служіння єпископа Полтавської області Степан Павлусь. Він наголосив, що цей дім збудований руками, які жертвували. Приємно дивитись на це гарне приміщення, але Бог прагне жити насамперед у серцях людських. «Дім Його — ми!» — наголосив проповідник. Брат Степан закінчив виступ словами Соломона, котрий молився до Бога в новозбудованому храмі у Єрусалимі: «Почуй і помилуй і славою своєю наповни цей дім!» Потім служителі церков, присутні на цьому святі, вийшли вперед, щоб разом молитися за посвячен-

Відкриття дому молитви у Миргороді

конані силами членів церкви. Люди віддавали свій час, свої матеріали, жертвували гроші, навіть золоті прикраси. Всі прагнули бути у своєму домі молитви. Бог знає тих, хто найбільше потрудився в цій справі в Його ім'я. Нехай Бог віддасть їм сторицею. Матеріально допомагали також віруючі з інших церков України та діаспори в Канаді й Америці. Слава Богу за це!

З невеликою проповіддю виступив перед присутніми

ня нового дому молитви для слави Божої. Молитву завершив брат Степан Павлусь.

Церква Миргорода буде молитися Богу, щоб іще багато душ прийшло до пізнання Божої правди, щоб цей просторий новозбудований дім став замалим для зібрання спасених дітей Божих, щоб іще багато прекрасних домів молитви було зведено не лише в Полтавській області, а й по всій Україні.

Геннадій АНДРОСОВ,
м. Миргород

Заява про наміри співпраці між Міністерством внутрішніх справ і Всеукраїнською радою церков та релігійних організацій

Враховуючи історичні свідчення позитивної ролі релігії та Церкви у суспільній свідомості, зміни, що відбулися в громадському житті за час розбудови незалежної Української держави, зміцнення духовних цінностей серед особового складу органів і підрозділів внутрішніх справ, з'єднань та частин внутрішніх військ, Міністерство внутрішніх справ України в особі міністра Кравченка Юрія Федоровича і Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій в особі головуючого на засіданні єпископа Римсько-католицької церкви в Україні Маркіяна Трохим'яка висловлюють готовність до співпраці з духовної підтримки, формування моральних, патріотичних та культурно-етичних цінностей у працівників органів внутрішніх справ.

На сучасному етапі розвитку нашої незалежної держави економічний та соціально-політичний стан потребує від працівників органів внутрішніх справ додаткових фізичних сил і високих моральних якостей, необхідних для виконання складних завдань ефективної боротьби зі злочинністю, забезпечення належного громадського порядку.

У нас одна держава — рідна Україна, і любити її, піклуватися про неї, берегти її єдність та цілісність, захищати права, свободи громадян від злочинних посягань, оберігати життя людей та духовне здоров'я народу потрібно спільними зусиллями, у злагоді і мирі.

Ось чому сьогодні, коли значно змінилася оцінка ролі релігії в духовному і національному відродженні суспільства, вважаємо нашу співпрацю особливо важливою.

З метою здійснення цих благородних намірів Міністерство внутрішніх справ і Всеукраїнська рада церков і релігійних організацій

заявляють про наміри спільних дій з питань:

— надання можливості представникам церков і релігійних організацій у відвідуванні органів і підрозділів внутрішніх справ, з'єднань та частин внутрішніх військ для відправлення богослужінь, проведення індивідуальних бесід з віруючими працівниками та членами їх сімей у вільний від служби і навчання час виключно на добровільних засадах;

— проведення за участю священнослужителів на благодійних засадах ритуальних, громадських і культурно-масових заходів, спрямованих на зміцнення духовних засад у житті колективів, органів та підрозділів внутрішніх справ, з'єднань та частин внутрішніх військ, розширення можливостей реалізації прав і потреб віруючих працівників;

— використання досвіду священнослужителів у плануванні навчального процесу, проведенні семінарів і нарад з питань духовного просвітництва, занять з окремих тем релігієзнавства у навчальних закладах міністерства внутрішніх справ;

— забезпечення органів і підрозділів внутрішніх справ, з'єднань та частин внутрішніх військ духовною літературою, відео- та аудіоматеріалами духовно-просвітницького змісту;

— підготовки спільних інформаційних та інших матеріалів про роль релігії і церкви у вихованні працівників для висвітлення у засобах масової інформації Міністерства внутрішніх справ України.

За колегію Міністерства внутрішніх справ України міністр Ю.Ф. Кравченко.

За Всеукраїнську раду церков та релігійних організацій головує на засіданні єпископ РКЦУ Маркіян Трохим'як.

ВИДАВНИЦТВО ПРИНТ СЕРВІС

У видавництві «Принт Сервіс» вийшли з друку збірки християнських пісень:

1. **«Песнь Возрождения»**, 1416 пісень відповідно до видання Мінської церкви ХВЄ.
Жорстка обкладинка. 500 стор. Ціна 8,50 за примірник.

2. **«Дополнение к сборнику «Песнь Возрождения»**, 600 пісень, 50 українською мовою, 24 пісні з нотами для співу у супроводі гітари. М'яка обкладинка. 230 стор. Ціна 4,50 за примірник.

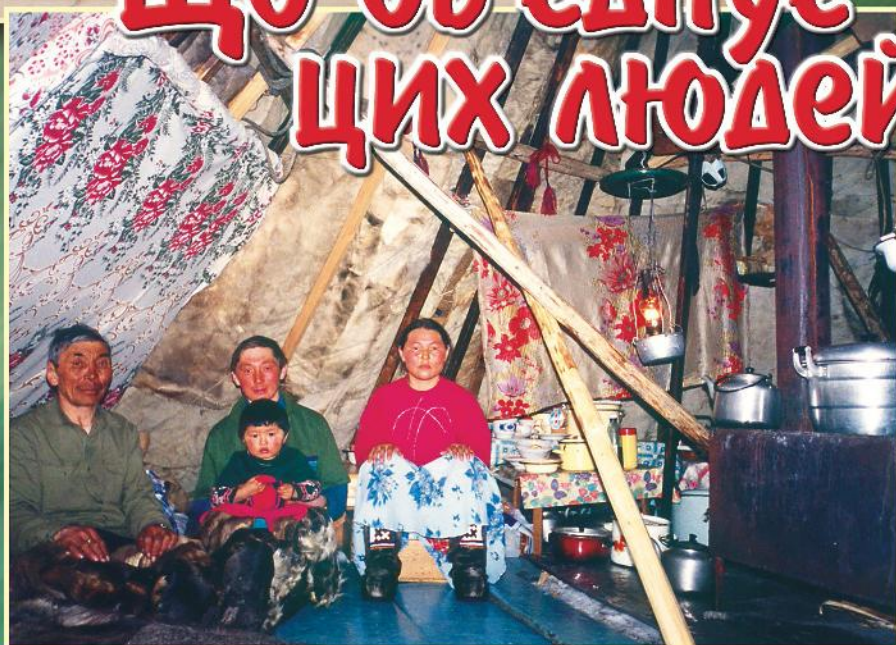
Пісенники надсилаються поштою з оплатою при отриманні. Ціну книг вказано з урахуванням поштових витрат.

**Наша адреса: 28000, Кіровоградська обл.
м. Олександрія, РВЗ, а/с. № 28
Видавництво «ПРИНТ СЕРВІС»
Тел. (05235) 2-27-24, 2-72-59**

Чекаємо Ваших замовлень!

Що об'єднує цих людей?

Те, що вістку про Ісуса Христа їм принесли місіонери місії «Голос надії».

24-27 серпня вони приїдуть на Волинь на свою VIII конференцію.

Ця конференція збере місіонерів, що працюють серед оленеводів Комі та в язичницькій Марі Єл, на мальовничій Сумщині та на далекому Сахаліні, в мусульманській Татарії та в сонячному Криму.

Запрошуємо усіх молитвеників, жертвувачів, місіонерів, що працювали в місії з дня її народження, прибути 27 серпня до м. Луцька на святкування 10-річчя місії «Голос надії», щоб разом прославити Господа та подякувати Йому за Його благословення.

Моліться за VIII місійну конференцію.

*«Пам'ятай про твого Творця
у дні твоєї молодості, поки...
не полومиться колесо коло криниці...»*

Книга Проповідника 12:1-7